Ч. 73 (14.616). Львів, субота 3. квітня 1937. Oplata pocztowa uiszczona gotówką. Рік LVIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ ВРАНЦІ

РЕДАКЦІЯ Й АДМІНІСТР.: ЛЬВІВ, РИНОК Ч. 10. II. ПОВ.
Телефон Редакції й Адм.: 229-41
Телефон Друкарні 228-26
Адреса для телегр.: Діло Львів
Конто: П. К. О. Львів 504.060.
" Банку Чеських Легіон. Прага „Діло".
Рукописів не звертаємо.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно . . . . . 5.00 зол.
Чвертьрічно . . . . 15.00 "
Піврічно . . . . . 30.00 "
Річно . . . . . . 60.00 "
В АМЕРИЦІ 1.50 ДОЛ., У ЧЕХОСЛОВАЧЧИНІ 30 КОР. Ч., У ВСІХ ІН. КРАЯХ 7.50 ЗОЛ. П.
ОДИН ПРИМІРНИК 20 сот.

Румуни припинили одинокий український щоденник на Буковині.

АТЕ подає: Влада безпеки зліквідувала останніми часами українську станицю націоналістичної пропаганди на Буковині; у звязку з тим арештували 13 українців. Рівночасно перевели ревізію в редакції українського щоденника „Час" у Чернівцях. Щоденник припинили аж до відкликання; редакцію опечатали.

Національні війська проломили баскійський фронт.

Як подає Авас, національні війська приготовились до офензиви на країну басків зовсім потайки, тому вони вповні заскочили ворога і знаменито вихіснували положення.

В 3. годині досвіта національна артилерія сильно збомбардувала становища червоних між Вілля Реаль і Мондрагон Ельго Ітар і Ондороа. Зокрема сильно бомбардували Віллю Реаль і Мондрагон, де червоні мали дуже сильно укріплені становища. Після 7-ох годин артилерія замовкла, зате почалося летунське бомбардування. Пополудні національні війська наступом взяли обсаджені червоними узгіря.

Переможні операції на біскайському фронті йдуть дальше, як стверджує комунікат національного командування. Національні війська заняли Сан Марсіяль, Гуруменді та ряд дуже важних становищ. Червоні втратили дуже багато вбитих, ранених і бранців, також зброї та муніції.

Ген. Моля особисто кермує операціями.

Радіостація зі Салямаики подає, що національні війська здобули місцевости Мон Харіто і Асенсіо Менді, перериваючи фронт червоних між Мондрагоном і Віллею Реаль. Червоні кілька разів переходили до протинаступу, щоби відбити втрачені становища, але мусіли відступити.

Національне командування здійснило передбачене завдання: фронт Вітторії зовсім очищено з червоних військ, які тепер уже не володіють ні одною місцевістю в провінції Авіля.

ЩО НА ЦЕ БАСКИ?

Баскійська рада оборони комунікує: Національні війська знову почали наступ в напрямі місця, де сходяться фронти провінцій Гвіпускоа і Авіля. Не зважаючи на національні літаки й гармати, що сильно бомбардували, всі національні наступи відбито. Користаючи з нічної темряви, кілька національних груп продерлось у глибину червоних становищ під Ельгордес; протинаступи червоних поставили ті групи у важке положення.

На відтинку Араміова червоні уступили під натиском національного наступу на укріплені становища, опісля почали протинаступ. На відтинку Бургосу і Лекейтіо вогонь червоних моздірів і скоострілів дався нац. військам у знаки. Між Маркіною та Урберуагою і Деубілля (на фронті Евзкаді) національні війська перейшли до наступу; їх затримали, але на тому відтинку треба сподіватися у найближчому часі важких боїв.

ВІЙНА У ПОВІТРІ.

Генерал Кейпо де Лляно заявив перед мікрофоном, що у відповідь на напад червоних літаків, що збомбардували церкву в Кордові, національні ескадри збомбардували місто Хаен. Авас повідомляє, що червоне летунство збомбардувало національні становища під Пегароєю.

Радіостація „еспанської фаланги" заперечує наклепи червоних, немовби національні літаки збомбардували вчора церкви в Дуранго. На ділі вони бомбардували лише військові обєкти, зате червоні самі спалили церкви; одну з них разом з вірними.

Мексик отверто помагає червоним

І ПРОПОНУЄ ПОСЕРЕДНИЦТВО...

Мексиканський амбасадор у Вашингтоні офіційно повідомив уряд Злучених Держав, що Мексик дальше зовсім офіційно підтримуватиме валенсійський уряд, морально і матеріяльно.

Уряд Куби принняв пропозицію мексиканського, щоб усі американські держави взяли на себе посередництво в еспанській громадянській війні.

ЗНОВУ ОБВИНУВАЧУЮТЬ.

Авас повідомляє: валенсійський уряд переслав французькому і британському ноту, в якій закидує Італії безпосередню інтервенцію в еспанській громадянській війні.

Страйки.

У ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ.

На приказ голови гірничого синдикату нині застрайкувало 400.000 американських гірників. Президент Рузвельт заявив, що страйк слід зліквідувати як найскоріше, бо припаси вугілля вистарчають лише на 30 днів.

18.000 робітників почало окупаційний страйк у фабриці самоходових каросерій. 11.000 самоходових робітників фабрики Фішера у Клівленді застрайкувало. У цілому стейті Мічіген страйкує коло 120.000 робітників.

У ШОТЛЯНДІЇ.

2.000 металевих робітників у шотляндському міст; Біолмос оішло страйкувати, доки не здійснять їхніх домагань. 1.000 майстрів з верфів та металевих фабрик прилучилося до страйку.

У ФІНЛЯНДІЇ.

Фінські металеві підприємці обіцяли поступенно піднести платню аж до висоти, якої домагаються робітники. Ті останні не погодилися, домагаючися негайно підвишки.

В ЯПОНІЇ.

500 портових робітників у Нагої та персонал трамвасвих і автобусових ліній між Токіем і Йокагамою застрайкували. Страйк мабуть перекинеться і на токійські трамваї та автобуси.

КОЖНИЙ ПРИЯТЕЛЬ ВИНА
Є СВОЇМ ВЛАСНИМ ВОРОГОМ.

ВСІХ, ЩО ДІСТАЛИ

Календар „Криниця"

НА РІК 1937

і досі не вирівняли належитости за нього просимо негайно вирівняти, пересилаючи гроші бланкетом ПКО ч. 504.060 — з дописокою „Кр. 1937".

Культура чи варварство?

Культові і збереженню для майбутніх поколінь підлягають у культурних народів не тільки твори мистецтва з будівництва, пластики та оригінальної ноші. Для пластики й етнографії істнують окремі музеї, а новочасне законодавство бере під окрему охорону твори людського духа. Держава, комунальні установи та громадянські організації дають матеріяльні засоби для збереження того, що має вартість для історії людства, поодиноких держав чи народів, менших регіонів, або і поодиноких місцевостей, їх культури та мистецтва. Це єднає давно минуле зі сучасністю і з тим, що прийде по нас, творячи одну цілість продовж віків і тисячеліть. Воно і вирізнює людину від тварин, що не знають генія попередніх поколінь і крім фізичних прикмет та ближче нам незнаного інстинкту не залишають нічого для своїх наслідників.

З культом для мистецтва вяжеться теж і культ для осіб, що має свою гранітну основу у постанові четвертої заповіді безсмертного Декальогу. Це торкається передовсім предків звязаних кровю, творячи традицію, творчу у своїх наслідках. Знає це і цінить християнська культура, а творчість традиції доціняє найліпше англьосаксонський світ, може ще у більшій мірі китайці та японці. Відчуває це на собі і такий сильний жидівський світ, для якого релігія — є рівночасно рідною історією.

Окружаємо окремим ареолом особи, що мають велике або рішальне значіння для загально-людської культури чи мистецтва, як теж передовсім у даного народу для його розвою. Є ними мистці у широкому розумінні як поети, письменники, архітекти, малярі, різьбарі, музики і актори, як теж одиниці, що їх життя і діяльність були замітні в історії народу — великі монархи, полководці, політичні діячі та реформатори. Збирає людство і зберігає всілякі матеріяльні памятки по них та їх окруження з їх епохи. Зберігає домівки, де вони родилися або жили, а місцевости, де вони родилися або де спочивають їх тлінні останки, є часто місцем, де збираються їх однодумці та почитувачі, щоб віддати їм відповідну пошану за їх заслуги для народу чи держави. Свідками такого культу у поляків є ми сьогодні щодо особи марш. Пілсудського.

І у нас твориться такий культ. Має його і перший пробудник галицьких українців Маркіян Шашкевич, уроженець Золочівщини. В його родинному Підлиссю на урочищу Біла Гора, про яку згадує М. Шашкевич у своїх творах, безпосередньо перед світовою війною поставлено в його память високий залізний хрест, видний далеко у цілій околиці. По війні стала Біла Гора в одній з неділь серпня місцем великої національно-релігійної манифестації, що стягає тисячну масу навіть з дальших сторін. Істнує теж окреме товариство у Золочеві для ширення культу Маркіяна Шашкевича.

Подібне значіння як охорона творів людського духа має теж охорона цікавих та рідких місцевостей природи і її творів у фльорі і фавні. Є це так звані заповідники (резервати), хоронені законом. Один з найцікавіщих заповідників на українських землях утворив Митрополит Андрій Шептицький в перегінських митрополичих добрах у Карпатах.

Матеріяльній людській культурі — вже не мистецтву і науці — служить віддання під культуру неужитків. Зрештою і це з естетичного боку може мати і часто справді має своє додатне значіння, змінюючи на краще вигляд околиці. У Польщі видано закон з 14. липня 1936 р. про залісення деяких неужитків (В.З.Р.П. ч. 56, поз. 406), на основі якого вперше цього року почали переміняти неужитки, а їх чимало, — на лісову культуру. Акцію переводиться коштом держави під наглядом органів повітового виділу і державної адміністрації. Закон без сумніву корисний і слід би його якнайскоріше перевести в життя.

Приказові залісення підпали і неужитки в в урочищу Біла Гора в селі Підлисся, золочівського повіту, з обшаром 40 гектарів. Ця Біла Гора, на вершку якої стоїть памятковий високий хрест Маркіяна Шашкевича, має стрімкі збіччя, що творять справдішні неужитки, розмивані щорічно дощевими струями і нищені вітром. Загрожує це і вершкові гори так, що хрест може завалитись. Користей з тих неужитків очевидно нема ніяких. Більшість із них, як і деякі ужиткові грунти в урочищі Біла Гора має намір викупити Товариство ім. Маркіяна Шашкевича в Золочеві, щоб створити там заповідник і збирає на це відповідні фонди. У цьому урочищі є пасовиська — чи радше теж неужитки — громади Підлисся, що дістала приказ залісення тих неужитків на просторі 25 га.

Проти цього приказу внесла громада Підлисся спротив до воєвідського уряду в Тернополі, що своїм рішенням з 27. лютого ц. р. до ч. RL 8/37 полагодив спротив відмовою і на нашу думку цілком слушно, бо на залісенні зискає естетичний вигляд самого урочища, завдяки ньому охоронится збіччя перед безнастанним обсуванням і високий залізний хрест перед заваленням. Зрештою сам вершок надалі залишиться незалісений, щоб не закривати памяткового хреста. Матеріяльної шкоди зі залісення для нікого не буде, навпаки колись тільки очевидна користь.

Тому, що ця справа набрала вже деякого розголосу і торкається місцевости знаної кожному українцеві в Галичині, вважаю за вказане подати мотиви воєвідського осуду у ширших виписках. Читаємо там:

Проектовані до залісення неужитки в урочищу Біла Гора, творять частину цього урочища з поверхнею 25 га і обіймають тільки стрімкі збіччя і урвища, де води спливаючи творять глибокі жолобини і насипи та замулюють нижчі орні грунти. Тому слід ті неужитки залісити з публичних оглядів. Залісені будуть лише неужитки, зате решта урочища Біла Гора, уживана як пасовисько, лишиться таким надалі. Отже залісення не спричинить ніякого зменшення доходів для громади з оплат за пасовисько, тимбільше, що громада Підлисся має яких 110 га пасовиськ.

Щодо заміту, що урочище Біла Гора не можна взагалі залісити, бо є воно для тамошнього населення національною памяткою і що на ньому відбуваються щорічно свята в честь М. Шашкевича, з участю тисячної маси, то саме ця обставина промовляє у великій мірі за залісенням стрімких збіч, бо через їх залісення памяткове місце виграє багато на естетичному вигляді без остраху, що буде закритий памятковий хрест на вершку гори. Залісення неужитків на збіччах не може теж спричинити браку місця для прочан на Білій Горі, бо памяткові свята не могли і не можуть відбуватися на стрімких збіччях, тільки на площині на вершку гори, якого залісення не є обняте проєктом повітового виділу.

На основі плянів створять на Білій Горі вигідну серпентину, що йтиме частинно залісеними збіччями.

Про цю справу, саму про себе дрібну і місцевого характеру, згадуємо тому,що є вона характеристична для способу думання тамошніх селян, що вигоду отари своїх овець прикривають загальнонаціональними інтересами. А це не сміє бути.

У даному випадку булоб варварством залишити дотеперішній стан, а поступом буде прокласти дорогу до памяткового національного місця.

Д-р Степан Баран.

Лихоліття учителів-заточенців.

В часі буджетової дебати в соймі і сенаті на численні інтерпеляції у справі учительських подруж, що їх шкільні власти, головно міністерство освіти наслідком перенесень для т. зв. „добра школи" порозділювали та які тепер мусять жити віддалені від себе на сотки кільометрів — відповів міністр освіти Свєнтославський і подав навіть цифри, яку то величезну скількість розділених учительських подруж уже обєднано. Одначе з усіх усюдів довідуємось, що подруж учителів українців ніде не обєднано, а в ославленій шкільній окрузі Ніско є дальше всі, буквально всі учительські подружа українці дальше розділені і що там навіть на ніяку зміну не заноситься. Слова міністра видно до учителів українців не відносяться. Жаль лише, що в тій справі ніхто з послів ні сенаторів українців не запитав міністра в соймі чи сенаті, чому міністр освіти виключає зі своєї статистики українців учителів. Жаль великий!

Заточене українське учительство позбавлене дальше права обходити свята на осн. свого греко-католицького обряду, до чого мають право вояки і навіть вязні українці. В цій справі якось не чути було голосу навіть о. сен. Лободича, в цій справі нічого не роблять наші греко-католицькі ординаріяти. Учительство, яке звичайно за свою громадянську працю скитається на заточенні, тепер відчуває, що те саме українське громадянство, для якого колись працювало, тепер за нього призабуло і нічого не хоче знати. Ніхто на рідній землі не може собі уявити почувань заточеного учителя серед чужого моря, неприхильного до нього, що бажає його позбутися як зайвого елементу. Справу дозволу святкувати греко-католицькі свята учителями заточенцями повинні і мусять взяти у свої руки всі три ординаріяти греко-католицького обряду, як чинники виключно до цього компетентні і дорогою навіть через Рим доходити нашого святого права, яке нам на основі конкордату належиться. Того домагаються і не перестануть домагатися численні родини заточених греко-католиків від своїх духовних властей, які досі від початку нашого лихоліття якось призабули за своїх вірних, які не можуть у святочні дні як слід релігійним людям навіть скупити духа до належної в той день молитви, але змушені важко працювати. Подумаймо, що зробили би в подібній справі римо-католицькі курії в обороні своїх вірних і порівнаймо те все з нашою байдужністю. Такої байдужности нічим не дасться оправдати, хоч при дрібці доброї волі вже давно можна булоб зло направити. Загально відома справа, що нас не шанують і понижують, але ми своєю байдужістю даємо аж надто вже багато до цього причин. А на релігійнім полі ця байдужість вже надто яскрава. Яскравий факт, де державні власти не позволяють своїм громадянам обходити католицьких свят, не легко найде порівнання в европейських державах.

В центральних воєвідствах Польщі є звичай, що в днях державних свят по богослуженнях, у

ҐЕНРІ РІТ.

Велика любов молодого ґенерала.

Весною 1852 р. зустрілось двоє молодих людей у продавця черевиків Ребітс у Льондоні. Сіли за стіл, де гостили їх чаєм, і розмовляли. Вілiям Бут мав 22 роки і був уже проповідником методистів, Катерина Мамфорд — мала 19 літ; була молода і нічим більше — донька звичайного громадянина.

Так почалось кохання та подружжя одно з найромантичніших минулого століття, що перетривало до наших днів. Оця пара не розставалась ніколи і спільною працею здійснила одну з найоригінальніших організацій: Армію Спасення, яку всі поборювали.

Вілiям Бут помер 25 літ тому як ґенерал. Він мав вояків у 86 краях і кольоніях, у джунґлях, праліях, бараках прокажених і вязницях, від Індії до Манджурії. Він воював за слово боже і був би, як упевняв, нічим, якби не мав поруч себе своєї Катерини. Вона підбадьорувала його у найважчих хвилинах і у своїх далеких місійних мандрівках він завсіди возив із собою листи від неї.

Бут захопив молоду дівчину при першій зустрічі на чаю своїм запалом, коли очі горіли йому від захоплення. Його батько був пияк. Вілiям уже як 16-літній почав проповідувати на вулицях у Ноттінґемі. У 19-ому році він заробляв на прожиток як помічник... лихваря. Зате щонеділі йшов під пахою з біблією між робітничі доми.

Катерина хотіла, щоб він студіював теольоґію, але Вілiям не мав охоти сидіти на лавці. Зате він намовив її вийти за нього заміж і вибратися пішки по Англії, щоб шукати грішників, яких можна би навертати. Вони жили як цигани, спали денебудь, їли щонебудь, але їх любов підтримувала в них життерадісний настрій, що був „першим кроком до неба", як вони навчали.

Три роки пізніше вернулися до Льондону без сотика в кишені, зате... з чотирома дітьми. Це було їх благословенство. Вілiям сходить до найнижчих ям між злочинців і бідаків, а його жінка ходить по домах багатих дам збирати гроші на бідних. Три роки минають безцільно.

Одного вечора 1864 р. молодий проповідник вилазе на плятформу у льондонській дільниці бідаків Уайтчепель і з кількома своїми однодумцями починають співати побожні пісні. Довкола них збирається юрба бідаків, що виходять із захистів. Бут вимахуючи парасолею кидає громи на демона алькоголю. Його висміюють, обкидують болотом і камінням. Але він не покидає свого місця і своєї місії. Його жінка стоїть поруч нього.

На другий день вони співають на тому самому місці; їх знову проганяють. Коли він проповідує втрете, в юрбі знаходяться такі, що під впливом його слів і голосу стають на його боці. Після вуличної битви Бут — виграє. Так родиться Армія Спасення.

Бут і його жінка кидають думку, що чорта треба поборювати його власною зброєю. Їх віроісповідники дістають назву вояків, однострої, прапори, а що найважніше — сурми і барабани, якими скликують слухачів. Кватирі цих вояків — це теплі, гарно освітлені кімнати, де кожний дістає теплу страву і тепле слово.

Саме тоді Катерина обдарувала свого чоловіка восьмою дитиною. А вож вона находила час проповідувати на площах і вулицях. Не скривала, що люди з них глузують, але закликала всіх, щоб слухали свого нового — ґенерала.

В Англії осмівав нарід гуртки цих нових вояків із співом і барабанами. У першому році їх мандрівки по краю 669 було з них ранених, — у цьому 251 жінок. 56 домівок „Армії Спасення" було знищених, 86 вояків мусіло піти до вязниці за вуличні заворушення. Та всі вони „воювали" за свого ґенерала та його жінку.

Коли Бут мав 56 років і виїхав для пропаґанди до Америки, писав він до своєї жінки: „Пиши до мене любовні листи. І пиши мені теж про все, що тебе торкається, що робиш, коли лягаєш спати, про все якнайдовше".

Двацять літ раніше він писав до неї так само: „Як тужу я за тобою, як хотів би бути вже при тобі".

Виснажливі мандрівки, голодівка, журба за насущний хліб, підривала здоровля Катерини. Колиж занедужала, диктувала поклик до Армії Спасення: „Мої кохані діти і приятелі! Боріться непохитно далі. Всі зустрінемось в небі!"

Коли її ховали, за домовиною йшла непроглядна юрба. Її чоловік сам промовляв над її гробом: „Вона була добра, вона ненавиділа облуди і нахабства, її серце було повне спочутливости. При цьому вона була вояком. Та своїм воякам не казала „Вперед!", а казала „Пустіть мене першу!"

Після смерти своєї жінки Бут обїхав усі частини світа, щоб поширювати свою організацію. Коли у 1912 р. він умер — знали його всі. Він бував частим гостем президента Злуч. Держав, приятелем англійського короля і добрим знайомим неодного володаря. У день його смерти 200.000 бідних і бездомних спало під дахами домівок Армії Спасення.

У Ню Йорку один із хмародерів — величава палата — це централя Армії Спасення. Предивна і широко розгалужена організація.

костелах, в яких бере участь шкільна дітвора і місцеве громадянство, опісля по богослуженні під костелами заздалегідь запрошені місцевими комітетами промовці, звичайно учителі, виголошують відповідні патріотичні промови. В цих промовах, бажаючи переїхатись по ворогах держави, представляють вони, що саме українці ждуть на загладу держави. Українці — це та „дзіч", яка все і всюди ділає на шкоду держави. Тому їх треба безпощадно нищити і т. п. В часі таких промов учителі українці мусять стояти коло шкільної дітвори і вислухувати реторичних пописів патріотичних промовців. Шкільні діти і присутне громадянство, які дуже часто „дзічи" на очі не бачили, тепер підбурені „патріотичними" промовами обкидають зловіщими поглядами присутніх між шкільною дітворою учителів українців. Опісля свої патріотичні почування виявляють в той спосіб, що діти відмовляють в школі учителям українцям послуху, або зустрічають їх у школі і на вулиці нецензурними окликами та виставляють їх на публичне посміховище. Про життя в такім підбуренім селі учителя українця не тяжко догадатись.

Відома вже читачам „Діла" опінія візитатора краківської шкільної округи про учителів українців, яких в польській школі не повинні би навіть толерувати, бо польську дитину мусить і повинен, на думку краківського візитатора виховувати і вчити тільки учитель поляк. Хтож на думку пана візитатора повинен учити та виховувати українську дитину? Ціле українське громадянство бореться вже від довгих літ, щоб українським дітям привернули українських учителів, але безуспішно, пане візитаторе!

—o—

Дешево, добре і догідно

поручає І. Шапіра Львів, Личаківська 1,

плащі, костюми жіночі найновіші фасони, убрання, нагортки, тренчкоти, з першорядних бельських фабрик, готові і на міру.

Поручаємо також нашу крамницю блаватних товарів — Личаківська 10. 4—4

ПЯТЬ ГОДИН У ЗРАЗКОВОМУ ПОЛЬСЬКОМУ СЕЛІ.

Репортаж з циклю: „У своїх і чужих".

Варшава, у березні 1937.

Журналісти — люди здебільша нічні, нервової пізної праці, не люблять вставати рано.

Але хоч яка це рання година і дощ на дворі, біля великого пасажирського автобусу перед готелем „Паляс" зібралася чимала їх група, людей з пів сотні.

Над Варшавою стоять брудні хмари, коли виїзджаємо на далеку пресову прогульку, до зразкового польського села — Ліскова, в каліському повіті, де влітку має відбутись велика та цікава вистава, присвячена праці та культурі польського села.

Покидаємо гамірливу Маршалківську, брудні та обдряпані жидівські дільниці західної Варшави і зі скорістю 60 км. на год. мчимо в напрямі Ловіча.

Їдемо прекрасною шосою з білого каменя. Настрій зростає в парі зі швидкістю авта. Поволі, як звичайно, навязується розмова, стає гамірно, привітно. На дворі випогоджується, а навіть соняшніє.

„БЕНДЕН ПЖИЙМОВАЛ УКРАІНЬЦУВ".

Знайомимось з товаришем подорожі напроти нас, старшим, симпатичним паном у туристичному строї. Добрі папіроси та знамениті ласощі, якими щедро вгощає нас „директор" прогульки, заохочують до приятельської виміни думок. Після чверть години знайомства гуторимо вже як добрі, старі друзі.

Мій співбесідник, досвідчений журналіст-кооператор пояснює мені причини слабовитого розвою кооперації на польському селі.

— В нас — знаєте, каже, серед інтелігенції нема того ентузіязму суспільної праці, якого так багато мають українці.

Вдаю, що я здивуваний: — Чи справді так чому саме так, а не інакше? (Розмова йде в польській мові).

— Це просте. Українці знають, що без праці нічого не вдіють і знають, що лише самі своєю власною працею дійдуть до поставлених собі цілей.

— Щоб ви знали, звертається мій сусід до мене з помітним захопленням, які з них кооператори. Го, го! Я вже поверх 20 разів був у Данії, і все коли поїду до Львова, не знаю, чи я в Галичині, чи в Данії — мій товариш задивився в шкаралупинку обраної помаранчі...

— Ось на днях вернувся зі службової люстрації одної з їхніх кооперативних установ. — Ви знаєте, скільки в них бере начальний директор?

— Ну?

— Максімум 350—400 зол., а в нас?

Авто мчить стрілою крізь якесь виїмково вбоге напіврозвалене село. Колеґа вказує в його напрямі рукою, — „Ось гляньте, каже, скільки тут ще треба праці, які тут гігієнічні умовини життя".

Говоримо на актуальну тему організації кооператив здоровля. Мій співбесідник запалюється.

— Знаєте — каже — і тут нас побили українці. Поки ми з бідою вспіли основувати одну таку кооперативу, відбиваючи на ліво і на право настирливі атаки на її доцільність, вони вже мають їх три...

— Висказую своє здивування: „якже ж так? — чи польські кооператори не доцінюють ваги тих таких конечних у наших умовинах кооператив?"

— Кооператори доцінюють. Самі села доцінюють, збирають гроші, винаймають доми, ... тільки...

— Тільки?

— Не повірите, **лікарів нема.** По містах з голоду гинуть а на село не хочуть йти, бояться села і народу.

На лиці журналіста бачу схвилювання.

— Ось недавно, каже він, розписали ми конкурс на становище кількох таких лікарів і знаєте що? — зголосилось кільканадцять жидків і ані один поляк...

Дивуюся: „І щож думаєте в такій прикрій ситуації робити?"

Здвигає рамєнами:

— Зрозуміло, жидів не пішлю у польське село, але, „**ale będę brał ukraińców**", — кінчить з пасією польський кооперативний діяч.

ШТАНИ ТА СПІДНИЦІ ЗА 5 ЗОЛ. НА ПОКАЗ.

Ловіч, повітове місто на півд.-захід від Варшави славиться широко у цілій Польщі відомими і в нас барвистими пасяками та майстерними „виціанками", які цінять уже так високо, що задумують невдовзі вчити їх виконувати українських дітей на Волині.

Коли, користаючи з кілька-хвилинної зупинки в цьому чистому містечку, оглядаємо місцевий музей, журналісти кепкують між собою на тему тутешніх незграбних „етнографічних" відносин, оповідають про нездорове „ремесло" місцевого населення, зіпсованого туристами та не-туристами.

— „Почціви\х" ловічан вбирають в їх барвисті строї при кожній нагоді, тому нічого дивного, що вони у цьому „фаху" так виспеціялізувались, що за менше як 5 зол. ніхто з них не вбере штанів ні спідниці на показ.

ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ

ПРОТИАЛЬКОГОЛЬНІ ВИДАННЯ ВІДРОДЖЕННЯ

КОНСТ. МАЛИЦЬКА. 7

На хвилях світової війни.

7. НЕВДАЛИЙ ПОВОРОТ. КОЗАЧИНСЬКО.

Щойно з початком червня 1919 р. пустилися ми в дорогу — я, ред. Балицький, одна мадярка — російська засланка і місцева учителька, що верталася на вакації додому родичів в Єнісейську. Думаючи, що їдемо просто додому, попродали ми вже наше господарське майно, а навіть теплішу одежу та обуву, — адже ж за місяць-два будемо в своїй хаті. Поплакалися мої хазяї за мною, а я за ними сплакнула, поблагословили мене на путь-дорогу усіми „богами" (так звуть вони ікони), напекли „шаньок" зі сиром і кренделів і „пірожноє" з рибою, провели мене у великій процесії на беріг, мій хресник Шура (була я йому замісць хресної мами на весіллю) вистрілив двічі з рушниці на прощання, весла вдарили по воді, човен відчалив від берега і замкнулася за нами одна карта сибірського побуту.

Плили ми Анґарою — себто нас четверо і два гребці — три доби, раз тільки висідаючи на берег для нічліґу. Погода була гарна, але ночі такі студені, що ми в кальошах і теплих плащах страшно мерзли. І не диво! хоч це було з початком червня, на березі стояли звали леду, які танули на сонці, остуджували повітря, а притім ранками густі мряки нависали над водою. Так доплили ми човном до устя Анґари, а звідтіля пароплавом дібралися до Єнісейська, щоб там від влади дістати пропуск на дальшу їзду.

В Єнісейську пробули ми всього два дні, користуючись гостиною д-ра Антона Рака. Большевицький совіт видав нам даровий проїзд до Красноярська, але радив спішитися, бо події мчать блискавкою і хто зна, чи через добу буде ще відкрита дорога до Европи. Тов. Балицький порішив залишитися в Єнісейську, а я з товаришкою мадяркою заризикували і всіли на перший пароплав „Дедушку", що саме відпливав. Та не мали щастя — в половині дороги на пристані Козачинсько надїхав куріер з телеграмою до капітана, щоб скоріш завертав назад до Єнісейська, бо Красноярськ уже в руках „правительственних" військ — антибольшевицьких. Треба було або вертатись або залишатися в Козачинську. Ми вибрали цей останній вихід, щоб бути ближче залізниці і при першій нагоді пуститися в дальшу дорогу.

Козачинсько — це велике сибірське село, щось гей наше галицьке містечко. Віддалене 200 верств від Красноярська при головнім тракті, велика пристань корабельна на Єнісею, стація почтова та телеґрафічна, дві лічниці (земська і переселенча), дві школи народні більшеклясові і кільканацять крамниць. Наших австрійських і німецьких засланців було ще там кільканацять, переважно робітники та селяни — з українців двоє: я і тов. Василь Найда, всі інші виїхали з початком революції.

Життя складалося погано. Нарід ближчий терену, де розвивалися всі безконечні перевероти, ставився до нас неприхильно, а місцева влада — наскрізь реакційні елементи — бачили в нас большевицьких агентів і доносами затроювали нам побут. Не менше прикре було і матеріяльне становище. Данський консулят, який опікувався австрійськими громадянами, вичерпав уже свої фонди і відмовив дальших підмог молодшим, висилаючи їх на роботу. Але польові роботи: кошення та жнива серед хмари мошки для нашого чоловіка попросту неможливі; та ще при тих роботах здиралася дуже одежа та обув, яка вже тоді йшла на Сибірі на вагу золота. Треба було обмежуватися на зарібки в самому селі, за які можна було тільки прохарчуватися.

Я мала лекції та заняття в місцевій бібліотеці, доволі багатій та цікавій змістом. Користувалася нею головно шкільна молодь, дуже очитана та інтелігентна, якій важко було дібрати лектуру, бо вона вже не захоплювалася Верном, Кіплінгом, Майн Рідом, а читала Горкого, Достоєвського, Толстого, Ґаріна, Чірікова та головно російських клясиків. І розуміла їх і бралася про них дискутувати, як це є у звичаю в москалів.

Однак мою просвітню роботу в Козачинську не довго могла я вести, бо надійшли події, що розбили читальню та знівечили багато людського життя. Зима 1919 р. була дуже тяжка, якої й найстарші люди не затямили, день-у-день цілий місяць по 50° Р. А ще сильніш морозу шалів у нас терор Колчаківського режиму. Ще ніколи не носив Єнісей на своїх водах таких ве-

ДОРОГОЮ, ВИСАДЖЕНОЮ ЯБЛУНЯМИ.

На двісті котромусь там кільометрі від столиці, звертаємо з головного тракту на бокову, викладену гладким каменем дорогу.

Вона вже просто доведе нас до зразкового польського села, що повстало завдяки двом силам: посвяти одної шляхотної людини та кооперативної праці цілого, хоча бідного та нужденного колись населення. Хоч яка добра бита дорога, їдемо дуже поволі. Багатьох нервується: що за причина?

— Оце, розлоге гилля яблунь, що густо засаджені з обох сторін дороги, зачіпаючи за дах велитенського авта, гальмує їзду. Висідаємо на горбку. Перед нами обширна долина, ціла в весняному сонці. На долині між садами село. Видно дахи, криті черепицею та дахівкою. До села з кількох сторін збігаються дороги. Всі висаджені овочевою деревиною...

37 РОКІВ ПРАЦІ В ОДНОМУ СЕЛІ.

Лісків що його влучно називають найкращим польським селом є живим памятником, поставленим собі самому о. прал. Близінським, як не менше наявним доказом, що може вчинити для народу доброї волі, людина гарячого серця та високих змагань.

Оцими власне прикметами зумів старенький нині парох оживити приспану сільську, темну громаду та за 30 років щоденної праці вчинив з неї зразкову оселю, якої слава пишається по цілому краю.

Ще сорок років тому Лісків був малим, Богом і людьми призабутим сільцем, де хати валились від занедбання, а жиди-коршмарі поїли народ оковитою. Майже ціле населення мандрувало щороку весною на працю до Пруссії, а 87% не вміло ні читати ні підписатись.

В 1900 р. прийшов до цього нужденного села теперішній парох. Прийшов і не покинув його до нині. Хоча — як сам нам тепер оповідає — тоді ще не потрапив (як правдивий міщух) відрізнити на весну жита від пшениці, завела за парохію, заложив кооперативу, школу, одну, другу. Нічого не вдіяли переслідування москалів, ані трудноші війни, німецької окупації та інші перепони.

Сьогодні о. Близінський має мов голуб сиве волосся, але мабуть таку, як 37 років тому, юнацьку усмішку і може сказати, що життя не змарнував.

Але він говорить щось інше, говорить, представникам цілої польської преси:

„Критикуйте, панове, поправді і як хочете. Не жалійте мене старого. Кохаю моє село, але я його створив для батьківщини і нехай вона в ньому шукає прикладу..."

Старенький прелат розвів рукою по селі: і дійсно зроблено тут багато. Ось мурований костел, там величавий народній дім, читальня, молочарня, кооп. крамниця, школи, млини, захоронки...

СІРА, КАМЯНА ПЛИТА З ДАЛЕКОГО ПОЛІССЯ.

Оглядаємо це все, йдучи розкішними тротуарами. Одно і друге може тут не подобатись, але загально враження дійсно позитивне, мало — кольосальне! Ми зайшли до театральної салі. На стіні в одному місці показали нам вмуровану сіру, незугарну камяну плиту. Журналісти оглянули гурмою, відійшли. Лишилося нас двох, товариш з Білоруси — поляк і я. Приглянулись ми ближче тій таблиці: зі звичайного піскового каменя, сіра, майже чорна. На плиті ледви видний напис, щось в роді: „зразковому селові з признанням, кобринський повіт".

Мій товариш призадумався; „Знаєте колего, — каже — думаю про те, коли в моїй убогій стороні будуть такі села..

Я нічого йому не відповів.

Поліська чорна плита, витесана спрацьованими руками темних українських селян з Полісся пригнітила на довго мої думки...

Коли то в тамтих, кобринських приспаних болотнистих селах селянські міцні руки витешуть не плиту-дарунок подяки для когось, а витешуть свої камяниці, здорові, сканалізовані, чисті — як ось те — села, коли в них знайдуться люди, що не пожаліють життя для того, щоб в їх селі люди перестали шукати потіхи від злиднів у трійлівому, вбивчому самогоні...

ІВАН ГРЕГОРОВИЧ

вислужений професор вчительської семинарії,

після довгої і важкої недуги упокоївся в Бозі дня 31. березня 1937 р. на 61 році життя в Заг. шпиталі.

Похорони відбудуться в суботу дня 3. квітня 1937 р. в год. 3. пополудні з Крипти Вірменської Архикатедри на Личаківський цвинтар.

На ці сумні обряди запрошують Свояків, Знайомих і Товаришів Покійного смутком прибиті

Дружина і Донька.

ВЕРТАЄМОСЬ.

Требаб багато писати, щоб передати всі враження з цього села, села, де культурні люди вмиті, де відкормлені діти, де ніхто не дивується гостям з далекої столиці. Коли гамірливо збираємось виїхати, крім кількох представників села та влади нікого нема. Це мене дивує. Питаю отверто когось з офіційних осіб: „А чому так мало людей, чиж би не цікавились нашим приїздом?"

Відповідає чемно, прикриваючи здивування: Навпаки всі дуже цікаві побачити правдивих журналістів з Варшави, але кожний має свою працю, а крім того в нас люди не люблять приглядатися чужим, тим більше, що гостей у нас завсіди не бракує...

Загремів мотор...

„ВОЛҐА, ВОЛҐА" ТА УДОВИЧЕНКО.

Приємно вертатись із жмутком вражінь з приємної прогульки. Женемо з навіженою скорістю. Прожектор роскопує темряву ночі.

Пресове товариство оповідає жарти, дотепи, спостереження, журналістичні пригоди. Хтось затягнув веселу польську пісоньку, не вдалось. Італійська пішла краще, також українська. Але найкраще вдалась відома: „Волґа, Волґа". Всі співали, дехто навіть з виразом сентименту в очах.

Опівночі вечеряли ми в якійсь коршмонці в якомусь придорожньому містечку. На головній стіні бачив я дивний портрет: на рожевому тлі велика собака з чоколяди „Сішард", а під нею підпис: Удовиченко.

Нема хіба доріг на світі, якимиб не „манджали" наші „хахли"; за чорним, насущним хлібом.

Роман Гучванович.

линих риб, як їх пускали під полонку труханські козаки, і крови ще стільки не пив і страхіття такого не бачив. (А ми пили воду з Єнісею, бо криниць в селі не було!).

Опісля прийшла весняна повінь і ціле Козачинсько найшлося під водою. Відтак усе довкола стялося ледом, а ми гей замуровані сиділи на поверхах і покрівлях домів, худоба на високих сопках. За тиждень уступила повінь Єнісея, з нагряну нова — напад большевицького відділу. Три дні гремели стріли, три дні сиділи „білі буржуї" за мурами церкви, яку облягали большевики, а інші, як я, скривалися по пивницях, ще до половини заповнених водою. Та хоч наїздники скоро уступили, спокою вже не було, тільки боротьба перенеслася на другий бік ріки, яка час до часу приносила на своїх хвилях то одного то другого козачинського громадянина, що заплатив життям за свої колчаківські симпатії.

У Козачинськім не мали ми ніяких вісток від своїх. Наших на Сибірі небагато вже залишилося, а комунікація з Европою була перервана. З газет слабі доходили до нас вістки про те, що діється на Наддніпрянщині і в Галичині. Появилося в тім часі в Томську „Українське слово", досить гарно редаговане (І. Савицьким), на широку скалю закроєний часопис, але по двох місяцях перестав виходити. З Владивостока присилали нам якийсь час „Щире Слово", і з нього щойно в половині 1919 р. дізналися ми про облогу Львова. Російські газети подавали скупі і тенденційні вістки про гетьмана Скоропадського та його союз з німцями.

(Далі буде).

Великий Театр	ПОНЕДІЛОК, 5. КВІТНЯ **Ганка Ордонівна** ТІЛЬКИ ОДИН ВИСТУП.	Великий Театр

Конференція громадських діячів Волині.

Читаємо у „Волинському Слові":

Конференція громадських діячів відбулася в Луцьку 25. березня ц. р. У ній взяли участь: воєвода Генрих Юзефський та отсі представники українців: дир. Бичківський (Рівне), Б. Білецький (Луцьк), посол М. Бура (Рівне), А. Вівчарук (Рівне), проф. І. Власовський (Кремянець), посол п.-о. М. Волков (Сарни), В. Дяконенко (Луцьк), дир. С. Жук (Почаїв), С. Квасницький (Луцьк), радний М. Книш (Горохів), проф. М. Кобрин (Кремянець), ред. О. Ковалевський (Луцьк), Д. Ковпаненко (Рівне), полк. М. Крат (Ковель), М. Крижанівський (Луцьк), М. Кудак (Дубно), сен. М. Маслов (Луцьк), С. Миронович (Горохів), Л. Михайлів (Луцьк), М. Нестеровський (Костопіль), О. Питель (Луцьк), пос. С. Скрипник (Рівне), проф. Г. Стадник (Ковель), п.-о. М. Тележинський (Володимир), пос. С. Тимошенко (Луцьк), радн. М. Ханенко (Луцьк), Г. Чиркова (Луцьк), п.-о. М. Широцький (Володимир).

Конференція була посвячена обговоренню біжучих питань, звязаних з українським громадсько-національним життям Волині. В обміні думок брали участь і поодинокі громадські діячі, і воєвода волинський.

Конференція не ухвалювала ніяких резолюцій, підтвердивши лише конечність дальшої праці в дусі тих засад, що характеризують сучасну Волинь, передовсім на господарсько - кооперативному, культурно-освітньому, самоврядному й церковному відтинку суспільного життя.

— Цитуючи буквально вістку про ту нараду за „Вол. Словом", можемо хіба зауважити, що коли надалі будуть збережені „засади, що характеризують сучасну Волинь", то вся конференція була по суті цілком зайва. Українські громадські справи багато від неї не виграють.

——o——

Розвязали студентські товариства у Варшаві.

Як це ми вчора коротко згадали,влада розвязала студентські організації у Варшаві. Опісля наспіла вістка, що така сама доля стрінула і виленські студентські організації.

Ту постанову видав міністр освіти на основі розпорядку з 30. квітня 1933 р. про академічні товариства. Крім вичислених вчора варшавських товариств у Вильні міністр розвязав товариства: „Млодзеж Вшехпольска" і корпорацію „Полесє".

Водночас міністр припинив діяльність допомогових товариств у варшавських високих школах (університет, політехніка і сільсько-господарська школа), бо вони зробилися тереном розгривок політичного характеру.

——o——

ЕКОНОМІЧНИЙ ОГЛЯД.

Треба більшого зацікавлення.

(Пресова конференція з приводу „Показу промислових можливостей").

(г) У двох попередніх статтях в нашому економічному огляді звернули ми увагу, скільки лиха для одиниць і для суспільности випливає з того, що до основування підприємства беруться в нас люди, зовсім не зорієнтовані в потребах і можливостях нашого ринку. Тому здавалось би, що нині, в часі загального звороту до промислу і торговлі велику фреквенцію матиме показ, який улаштувала „Комісія розбудови українського промислу" при „Технічному Товаристві"; ціллю показу було саме звернути у правильному напрямі тих, що хотять собі створити власний варстат праці. Та ми довідуємося з прикрим здивуванням, що до тепер виставу відвідало лише 700 осіб. Не виявила більшого зацікавлення в тому напрямі і преса: на вчорашню пресову конференцію, присвячену тій самій справі, що й вистава, прийшло всього коло десятьох представників преси, себто менше як половина запрошених.

Пресову конференцію виповнили реферати **інж. Білинського та інж. Сербина.** Перший почав від зясування цілі показу: йде про те, щоби показати тим українцям, які хотіли би братися за якесь виробництво, що в нас іде і в якій скількости. Виставлено вироби і півфабрикати, яких потребує українська торговля для дальшої перепродажі консументам, або український промисл для дальшої перерібки. З порівнання того, що вже маємо, з тим, що ще жде своєї черги, можна наглядно оцінити, які ми ще бідні і зрозуміти, який безмір роботи ще перед нами. Майже кожний в виставлених артикулів може при добрій постановці виробництва запевнити продуцентові працю і прожиток. На показі і в книжці „Можливости розвитку рідного промислу" виданій у звязку з Показом поміщені вироби різної ваги, і дрібні артикули, яких контрольований нами збут не переходить кількох тисяч золотих річно, а є й такі, що їх збут іде в міліони.

При менших артикулах треба брати під увагу можливість рівнобіжного виробництва кількох споріднених артикулів, нераз тим самим приладдям, та змогу виробляти їх в істнуючім вже нпр. ремісничім варстаті. Крім того треба завважити, що в книжці поданий тільки провірений вже істнуючий збут нашої зорганізованої торговлі. Наше дійсне запотребування з правила кількакратно, в деяких арктикулах навіть і 100-кратно більше. Нема також потреби згори резигнувати і з збуту на чужий ринок.

Більші артикули вимагають звичайно і більших інвестицій, які нераз не під силу одиниці. В таких випадках треба братися за організацію спілок. Хто має це робити?

Ініціятива в тому напрямі — говорив інж Білинський — повинна виходити передовсім від специялістів в даної ділянки промислу, бо тільки ті, що розуміються на виробництві, мають змогу оцінити потрібні до цього технічні умовини і фінансові засоби; тільки вони можуть перевести калькуляцію і приблизний рахунок рентовности, які мають стати основою для організування закладового капіталу. В тих випадках, де ініціятива виходить від нефахових, необхідно притягнути до співпраці специялістів, принайменше у початках перед і при урухомленні виборбництва. За ощадности на фахівцях з правила треба пізніше дорого платити.

На основування підприємств у нашій суспільности гроші найшлись би, але люди не привикли ще льокувати їх у промислі. Промисл для них все ще щось дуже непевне і ризиковне, наче льотерія. Ті погляди покутують у нас не вважаючи на те, що всі наші промислові підприємства ведені фаховими людьми розвиваються якнайкраще.

Причина нашого все ще повільного темпа промислового розвитку є не недостача капіталів, тільки недостача відповідного наставлення так тих, що капіталами диспонують, як і тих, що їх не мають.

У нормально розвинених народів те промислове наставлення, себто зацікавлення промислом і зрозуміння для нього, набирає молода людина вже в батьківській хаті, варстаті чи крамниці. Чує про нього в школі, в кипучім довколя життю. Нам мусить ті виховні впливи заступити покищо відповідна книжка і преса. Йде про те, щоби збудити серед громадянства зацікавлення промислом і технічним поступом, зрозуміння для його великанської ваги для нас.

Найбільше пекуче в нас господарське питання це справа безробіття. Маємо забагато рук і голов до праці, замало покищо змоги заняти їх продуктивно. Надмірна подача праці знижує її ціну. Звідсіля низькі заробітки. Тому, що заробітки малі, мале й споживання, а через те малі обороти нашої торговлі і промислу, мала продукція, а вслід за тим мале запотребування на працю, низька її ціна і так дальше. Тому нашим головним завданням у господарській ділянці є збільшити запотребування на працю, створити нові джерела заробітків. Це можливе в першу чергу через розбудову промислу.

Вона мусить йти у двох напрямах, обнимаючи предмет вивозу та привозу. Досі продукуємо і продаємо чужим — майже виключно хліборобські продукти і то в найсирішому виді, тому вони дешеві і не багато на них торгуємо. Мусимо довести до того, щоб збувати їх у перерobленому виді. Тоді найдуть при виробництві працю сотки тисяч нині безробітних українців.

Так само в тих ділянках, в яких покищо не маємо сирівців, (нпр. залізо і бавовна) треба нам ввозити не готові фабрикати, тільки сирівець і самим його переробляти. Отже не спроваджувати готове начиння, цвяхи, коси, ножі, а залізо; не матерії, тільки вовну. Тоді наш гріш замісць відпливати до чужих, лишатиметься в руках нашого робітника і нашого фахівця.

Лиш тим способом можна дати людям працю, на те потрібна розбудова рідного промислу, в тім глибший зміст гасла „Свій до свого по своє".

Розбудова промислу важна для цілої нації та для поодиноких її верств. Робітникові запевнить вона зріст попиту на працю, а тим самим ліпшу ціну на працю; купцеві, промисловцеві і ремісникові — більші обороти, адвокатові — маєтніших клієнтів, педагогові — краще фінансове положення шкіл, селянинові вищу ціну на його продукти, змогу допомагати собі домашнім промислом та охоронить його землю від роздріблення.

Все те справи не нові для нашої преси — закінчив свій реферат інж. Білинський. Вона нераз у них порушувана. Йде про те щоби цю пропаганду посилити, зробити її більше систематичною, на те, щоби вона могла скорше перевиховати українців в дусі господарського активізму і національної господарської солідарности.

Інж. Сербин обговорював стан і вигляди **нашого ремесла.** Тепер воно дуже неповно розвинене. В більшій частині сіл, а навіть міст не маємо ще українських ремісників з найбільш потрібних ділянок. Точно обчислити невихісновані можливости у тому напрямі та звернути нашу ремісничу молодь до відповідних ділянок та місцевостей — ось і найважніше завдання в тому напрямі. Дальше необхідно зорганізувати ремісників, подбати про фаховий вишкіл для молодих і про перевишкіл для старших, зорганізувати для них пресу і бібліотеки. Також треба наладнати ремісничу самопоміч, зокрема шляхом кредитових кооперацій, для спільного закупна сирівців і виряду для спільного збуту, уладжування вистав і т. п.

Пресова конференція закінчилась короткою дискусією.

ПОЛЬСЬКА ХРОНІКА.

В ОБСТАВИНАХ ЗРОСТУ ЦІН. — ГОЛОС „ПРОСТОЇ ЛЮДИНИ" І ЙОГО ВІДГОМІН.

Зростом цін цікавиться тепер кожна людина, бо це факт, що „бє її по кишені" і зменшає реальну вартість заробітку. Цікавляться зростом цін усі уряди (це тепер світова проблема), м. і. теж уряд Польщі, який старається протиділати цьому зростові всіми засобами, до адміністраційних включно. Створено при міністерстві промислу і торговлі „Комісію цін промислових артикулів", яка має слідкувати за дальшою ситуацією та натискати на відповідні чинники в напрямі „поміркования". Йде теж безпосередній натиск уряду на картелі, бранжеві і госп.-самоврядні організації. Преса майже щоденно вказує на суспільні, господарські, фінансові і валютові небезпеки зростаючої дорожні (Для ілюстрації зросту цін: загальний індекс гуртових цін — приймаючи за підставу 100 в р. 1928 — виказав: лютий 1936 — 52.2, грудень 1936 — 56.9, січень 1937 — 58.4, лютий 1937 — 59.9).

На тему дорожні йде в польській пресі теж цікава полеміка. Започаткував її лист „простої людини" на сторінках „Газети Польскої" (передова!) з гострим вмістом проти картелів, проти Левіятана. Законспірований автор цього листа вважає (покликуючись на заг. опінію), що найбільшим ворогом Польщі і кожного її громадянина є картелі. Відповів цій „простій людині" голова Левіятану А. Вержбицький. Вказав він м. і. на таку засадничу річ, як те, що „ціни не можуть бути нижчі від коштів продукції" (тому зниження цін домагається залізний промисл, який в 70 проц. є в руках держави), а дальше на такі відомі речі, як те, що вугільний, нафтовий і залізний промисл є під повною контролею держави і що картелі істнують теж з бажання і потреб держави...

Ця початкова і дальша дискусія виявила просто парадоксальну ситуацію: за зниженну цін борються зетатизовані чи дириговані урядом підприємства, а їх атакують півурядові щоденники...

Нема сумніву, що „картелі" стали тепер подекуди „жертвенним козлом" у **скомплікованій грі сил на світовому і краєвому ринку,** бо при зниженковій конюнктурі їх роля є далеко менше небезпечна, як та, яку вони сповнюють своїм „цінниковим консерватизмом" у зниженковій конюнктурі. Зрештою — годі не признати слушности думці Вержбицького: якщо найбільшим ворогом є справді картелі, то нема нічого легшого для уряду, як їх зліквідувати одним почерком пера...

Новини економічної літератури.

ТЕХНІЧНІ ВІСТИ, ч. 1 з 15. березня 1937.

Новий напрям редагування органу У. Технічного Товариства у Львові і зміст першого зшитка за цей рік управнює до того, щоби „Т. В." обговорити саме в „Екон. Огляді". Досі був це суто-технічний журнал (появляється він уже XIII-ий рік). Тепер не тільки стратив він свій строго-академічний характер і через те став доступний ширшому загалові, але нова редакція змінила також підхід до технічних проблем, приймаючи засаду, що **наша техніка має станути на службу розбудові рідного промислу,** себто прямувати до **поглиблення економічного життя українського народу.**

Ці нові тенденції яскраво (може дещо за яскраво) віддзеркалюються в першому числі журналу, де „чиста техніка" (хіба може вона в нас бути самоціллю?) найшла вже тільки місце в хронікарських замітках. Статтейний матеріял своїм змістом у цілости економічний, точніше промислово-організаційний. Цей факт спричинив гарячу дискусію на Заг. Зборах У. Т. Т-ва, бо деякі члени боялись, що дотеперішний високий рівень (до речі: занадто високий) буде обнижений зі шкодою для престіжу Т-ва і що інформація про осяги технічної науки та плекання технічної думки найдеться в зовсім незамітному куті. Безумовно — нова редакція повинна подбати, щоби не загнатись у крайність у безоглядному першенстві економічної тематики зі шкодою для тематики технічної (потрібна „золота середина"). Та проте годі не признати слушности Раді Т-ва, що рішила змінити напрям редагування свого органу, вважаючи конечним звязати його зміст тісніше з професійним життям наших інжинірів, здебільша будівничих рідного промислу, а навіть торговлі. Техніка й економіка мусять узятись дружньо за руки на сторінках журналу, як узялись у нашому житті.

З „**біляноом**" наших господарських досягнень, що є темою передовиці, можна погодитись без застережень. Слушно зазначує автор, що „з динамічної точки погляду" активи його є дуже поважні, але з точки погляду господарських потреб нації — вони дуже скромні. Правильно теж накреслені **дальші шляхи розбудови** нар. господарства, а саме: 1) наша торговля має бути в першу чергу підбудовою рідного промислу; 2) наш промисл мусить головну увагу звернути на ділянки, які дозволяють використати рідну сировину; 3) капітал повинні мобілізувати ще сильніше наші банки, а також різного роду спілки; 4) треба при помочі пропаганди змінити наставлення громадянства до справ господарських.

Одну хіба маємо заввагу що до виводів у передовиці. Автор каже, що наш нарід до війни витрачував фінансові засоби, або їх тезаврнзував. Треба зазначити, що тезавризація — це в нас явище воєнне і повоєнне. Свої засоби наш нарід складав до війни охотно в щадницях (тому і зріст кредитової кооперації) і треба було згадати не про тезавризацію, а про обезцінення гроша в щадницях.

Цікаву статтю дав **інж. Е. Врецьона п. н. „Великі фабрики чи малі варстати?"** Жаліти тільки можна, що не висказався він що до цього питання в наших обставинах. А чейже воно в нас теж доволі актуальне. **Інж. С. Павлик** дав цінні інформації про **можливість започаткування в нас олійного промислу,** спертого на власній сировині. В своїх кінцевих міркуваннях пише він м. ін., що „поємність нашого ринку на олій значна і запевняє збут кожній кількости дешевого випродукованого олію". Інж. Р. Білинський видрукував жмут інформацій про „Показ можливостей розвою нашого промислу", що його зорганізував КРУП у Львові.

Решту змісту журналу (від цього числа не квартальника а **місячника**) доповнює „техвічно-господарський огляд" і вісти про життя У. Техн. Т-ва.

З признанням для нової редакції треба підкреслити **актуальність змісту.** Вистерігатись тільки треба таких слів, як: зглад і узгляднити, чоловік (у значінні людина), противно, сслеп і т. ін. **В. Н.**

СТОРІНКА БЕЗ ПОЛІТИКИ.

Вежа смерти в Бухарі.

Над давнім містом Бухара стремить старовинна „вежа смерти", свідок колишньої могутности володарів-емірів. З цієї вежі видко місто, ріку, рівнину, мінарети та багаті доми. З платформи цієї вежі мусіли колись кидатись униз вороги емірів, засуджені на смерть. Обвинувачені у державній зраді чи святотатстві мали тут свою „тарпейську скалу".

Та кинутись з цієї скали вниз було мало. Засудженець мусів іще перед смертю виголосити похвальну промову в честь еміра. Чи хто був у смертельному страху чи тремтів від ненависти, мусів спромогтись на останнє похвальне слово, бо посіпаки еміра вміли нагайками примушувати засуджениців до цього традиційного акту. Народ стогнав у кайданах і бунтувався; горді верховинці та степовики йшли на смерть за бунт, але з „вежі смерти" чути було водночас щораз то нові „похвальні гимни" скатованих, що дивилися у бездонну прірву під своїми ногами.

Могамед-Хан.

Багатий шляхотський син Могамед-Хан рішив скинути ярмо кріавого еміра. Та заки він ставув проти нього до явного бою, його зрадили. Його засудили разом із товаришами — кинутись із страшної вежі. Емір домагався, що він мусить у своому імені та з імени своїх товаришів виголосити панегірик. Могамед-Хан глянув на еміра оком ворога, що висловлює свою найбільшу погорду і сказав: „Добре,я буду хвалити тебе, як цього вимагає закон".

Могамеда-Хана любили всі за його доброту та лицарськість. Він пішов із товаришами у напрямі вежі смерти. Перед воротами вежі лежали тіла його свіжо задушених жінок. Він пройшов мимо, не затремтівши. Коли ввійшов на горішню терасу, з нього зняли ланцюги.

Покірлива і бунтарська промова.

„Почивай!" — крикнув до нього найстарший кат — „не забудь свого обовязку супроти еміра!" Довкола стояли озброєні посіпаки. І Могамед-Хан почав:

„Честь і слава князеві, що карає за ганебні вчинки і вміє відріжнити справедливість від гріху. Честь і слава — справедливому і ганьба тому, що карає несправедливо. Я мушу вірити, що той, хто панує над моїм краєм, мусить любити правду і ненавидіти брехні. Та хто визволить нас від безправства? Я мусів би стратити свою віру, коли бачу трупи невинних..."

Тут посіпаки підійшли до нього з загрозою, але він кінчав спокійно:

„...Якби я не вірив у справедливість еміра. Бо Бог є справедливіший від володарів та емірів. Він не знає народів, які терплять, не знає безсильних і зганьблених жінок, але і не знаю еміра, якого я тепер величаю!"

— Вирвіть йому язик! — крикнув кат. — Він образив еміра.

— Я образив еміра? — кричав Могамед-Хан — чим? я славлю його як пана нашого життя та смерти, але звертаюся теж до більшого від нього — Бога, якого доброта сильніша від ненависти еміра. Я та мої товариші кличемо на нього там, де кінчиться його влада".

Ніхто з катів не важив рушитися з місця. Могамед-Хан та його товариші падали один за одним із вежі смерти з резигнацією,до якої тільки здатні віроісповідники фаталізму. Але не минуло і року, як сам емір стояв на тій самій вежі смерти. Остання промова Могамеда-Хана найшла відгомін у народі і досі її зміст повторяють у Бухарі подорожникам, що оглядають славну вежу смерти.

Коли хто має славне імя...

У стейті Ню-Йорку, місті Оберн, живе чоловік, що зветься Вілім Шекспір. Він має папери, які доказують, що його рід виводиться від Джільберта Шекспіра, молодшого брата славного англійського драматурга. Про те, що значить носити таке славне прізвище він пише в американському журналі „Ротаріян" ось що:

„Ціле моє життя стало предметом жартів і насмішок тільки тому, що я називаюся Вілім Шекспір. Кожний уважає, що має право сміятися з мене або давати мені поуки. Прошу уявити собі таку сцену. Хтось знайомить мене з товариством у сальоні: „Дозвольте представити вам пана Віліяма Шекспіра". І кожний зараз мусить на таке прізвище якось зареагувати. Здебільша подурному.

„Ще як я був малий, старші обзивалися до мене завсіди в такому тоні: „Слухай малий! ти маєш славне прізвище. Чи ти може кревняк великого Шекспіра?"

У школі мої товариші ані мої вчителі не забували ні на хвилину про моє прізвище. Як тільки я чого не вмів, я чув зараз: „Хто має таке прізвище, повинен соромитись, що не знає такої речі..."

ФРИЗІЄРСЬКЕ ЗАВЕДЕННЯ
А. КУЗИКА
перенесене з вул. Гродзіцьких
НА БЛЯХАРСЬКУ 11
(ріг Руської, біля коопер. „Пласт").
526 Тривка ондуляція пань.

Шекспір не хоче продавати білетів.

„Крім звичайних щоденних дотепів між знайомими, я мав поважніші клопоти з тої самої причини. Раз працював я як телеграфіст на залізничому дворці у Фрівіл. Одної неділі 1917 р. до віконця підійшла сільська учителька і просила продати їй білет до Ню-Йорку. Кажу, що мусить почекати, коли прийде касієр. Вона скипіла і заявила, що це нечемність і що вона пожалується директорові залізничого шляху. „Як ви називаєтесь?" питається мене. Я вже відчував, що з цього вийде,коли мусів відповісти „Вілім Шекспір". — Чи вам вільно кпити собі з подорожних? Чи начальник знає, кого він тримає у себе на службі?! — почала кричати.

До двох тижнів мене звільнили із служби. Дисциплінарна комісія виправдала мене і перенесла на инше місце, але сміх ішов за мною".

У готелі, шпиталі і в Білому Домі.

„Раз приїхав я з жінкою вночі до Бофало і ми заїхали до порядного готелю. Ми мали тільки ручну валізочку, бо багаж ішов окремо. Я замовив кімнату з двома ліжками. Заки ми ввійшли до кімнати, я мусів виповнити готелевий бланкет. Коли портієр побачив моє прізвище, глянув на мене і на мою жінку зі злобним усміхом. Водночас сказав до телефоніста півголосом: „Той хоче мене набрати". Нелегко було переночувати.

„У 1931 р. я як пацієнт одного вашингтонського шпиталю дістав запрошення на річний добродійний вечір до Білого Дому. Я тішився, що матиму честь стиснути руку президентові Гуверові. Кожний, хто підходив до президента передавав своє прізвище одному майорові, що його супроводив. Коли майор почув „Вілім Шекспір", той дав крадькома знак тайному агентові. Мене представили якслід, але Гувер усміхнувся до мене спочутливо і віддійшовши від мене сказав: „Нещаслива людина", вважаючи мене за божевільного.

Між божевільними.

„Іншим разом я опинився у шпиталі для божевільних, щоб відвідати там одного знайомого недужого. Саме тоді шпиталь оглядав ґенерал Гайнес. Один із недужих не знаючи, хто він, поклепав його по рамени і спитав його: „Хто ви?" Ґенерал назвав себе ґенералом. Недужий відповів: „О, це нічого! За два тижні тут вас з цього вилікують!" Ґенерал бачив, що я придивлявся цій сцені. Коли він вийшов із сестрою милосердя на коридор, звернувся до мене як до свідка прикрого інциденту і почав розмову. Наприкінці представився мені і спитав мене: хто я такий. Я не мав сміливости назвати себе, загикався і втік як божевільний.

Щойно згодом, коли сестра милосердя впевнила його, що я зовсім здоровий і звуся таки справді „Вілім Шекспір", він повірив мені і вибачив мені мою дивну поведінку.

„Без жартів".

„Купуючи одного разу авто, я не мав при собі леґітимації. Треба було подати прізвище власника, щоб фірма його вписала. Брехати було неможливо; за це грозила кара. Але коли я назвав себе по совісти, мене викинули і авта не видали. Треба було спровадити свідків-приятелів.

„Коли я замовляв телефоном якісь речі до хати і подавав адресу з прізвищем, часто чув обурену відповідь: „На жарти ми не маємо часу".

„У місті Албані я оглядав раз з приятелем будинок маґістрату. Саме тоді до ліфту ввійшов бурмистр Сміт. Мій приятель, що знав його, представив мене. Бурмистр розреготався: „Маєте гумор, приятелю. Прошу закурітъ. А я гадав, що той Шекспір уже давно у гробі!"

Американський Вілім Шекспір каже, що не може бути вдячний своїм батькам за імя Вілім. Уже „Шекспір" зобовязує до неодного, а „Віліям" перед ним ускладнює життя страшенно. Отже батьки з славними прізвищами нехай не називають своїх дітей такими самими іменами, які мали ці славні люди. Якби хтось із наших знайомих називався „Тарас Шевченко" або „Богдан Хмельницький", ми теж не далиб йому спокою, лихі за те, що своєю особою замазує нам образ, який ми звязуємо з цими історичними іменами. Великі імена не повинні повторятися двічі так само, як не можуть повторятися ті самі люди, що їх носили.

ОКСАНА БУРБЕЛЛО
це дуже вдатний дебют
української співачки
НА КРУЖКАХ „СИРЕНА"

ФІЛЬМА Й ПОЛІЦІЯ.

Французький фільмовий журнал „Ля Крітік Сінематографік" помістив недавно цікаву анкету переведену поміж найвизначнішими французькими криміналістами на тему, яку ролю відограє фільма в боротьбі із злочинністю. Виявилося, що фільма має для кримінольоґії незвичайно важливе значіння та що в цій ділянці можна найти ще безліч вдячних, невикористаних можливостей.

Почин до співпраці фільми з поліцією дав шеф бразилійської допитної поліції в Ріо де Жанейро, Рібейро, який увів був методу відтворювати злочини на екрані. Коли використали допити свідків та обвинуваченого намагаючись повязати їх на кіновій плящі, тоді можна було на екрані перевірити суперечности, які ставали часто підставовим матеріялом до дальшого слідства. Фільма, яку накручували на місці злочину, завдяки звуковому оформленні давала змогу суддям відтворити собі атмосферу злочину та поробити важні психольоґічні висновки. Кінематографічний обектив записує всю реакцію обвинуваченого з докладністю, якої не можна осягнути на судовій салі. Око фільмового апарату бачить найбільше непомітне схвилювання людини, тремтіння мязів обличчя, коли вона бачить на картині злочин, а це достачає „спецам" багато доказового матеріялу.

Врешті фільмова плівка із незвичайною швидкістю записує одну сценку за одною, з чого повстає черга явищ така важлива, коли йде про точне означення часу у відтворюваній дії злочину на судовій салі. Прикладом може бути аматорська фільма, яку накрутили підчас вдалого атентату на югославського короля Олександра та французького міністра Барту; вона допомогла найти виннуватців.

Новиною в криміналістиці є метода заступати фотографування злочинців звуковою фільмою, яка не тільки дає вірний образ обличчя виннуватця, але і записує точнісько його міміку, рухи, звук голосу і все те помагає ствердити тотожність особи, за якою поліція шукає.

Цю методу прийняли вже в Нюйорку та в Шікаго і вона з удосконалованою тепер телевізією буде зовсім певною методою, як розпізнавати злочинця.

В инших краях ця система ще не вживана, тому, що багато коштує. Та коли порахувати кошти подорожі та стежних листів із коштом фільмових знимок, можна передбачити час, коли нова метода, скрізь заступить дотеперішні.

—o—

КІЛЬКО Є КІН НА СВІТІ?

Один американський журнал помістив актуальну статистику, щодо кількости кін в цілому світі. На всій земній кулі начислили в дні 1. січня 1937 р. 95.379 кінотеатрів. В окремих частинах світа кількість кін виглядає так:

Европа 66.876, Зл. Держави 16.258, Півн. Америка 5.292, Канада 1.033, Африка та інші краї 5.920. В Европі кількість кінотеатрів в окремих державах обчислюють приблизно так: СССР 34.990, Німеччина 5.273, Англія 4.950, Італія 4.800, Франція 4.100, Еспанія 3.500, Чехословаччина 1.853, Швеція 1.641, Бельгія 800, Австрія 765, Польща 693, Мадярщина 410. Статистика не брала під увагу держави, які мають менше, ніж 400 кін. Цікаве, що у відношенні до попередньої статистики кінотеатрів з 1934 р. кількість кін в Европі зросла на 27.329

Лугові курси в краю.

При кінці грудня м. р. і в березні ц. р. відбулось уже декілька інструкторських курсів для луговиків у краю. На всіх курсах викладали курсантам історію і географію України, ідеольогію та історію Лугової Організації і християнську етику. Далі луговики переробили лугові вправи і впоряд, гри та забави і руханку. І так від 19. грудня м. р. до 2. січня ц. р. тягнувся луговий інструкторський курс у Заліщиках при участи 21 луговиків, які заступали 16 Лугів. Командантом курсу був делегат з Великого Лугу Евген Вербинський зі Львова. В останній день курсу відбувся іспит, після чого голова Повітового Лугу д-р М. Долинський роздав курсантам свідоцтва і заохотив їх до дальшої праці.

З черги від 1. до 7. березня ц. р. тревав луговий інструкторський курс в Яворові при участи 25-ох луговиків. Курс закінчився роздачею свідоцтв і товариською забавою.

Від 1. до 11. березня ц. р. був луговий інструкторський курс у Копичинцях при участи 45-ох луговиків з 23-ох лугів. До вправ на курсі приґравала орхестра т-ва „Боян". На закінчення курсу відбувся практичний і теоретичний іспит та роздача свідоцтв.

Від 7. до 18. березня ц. р. був луговий інструкторський курс у Бродах при участи 42-ох луговиків. Лад на курсі був військовий. По іспиті відбувся спільний обід і роздача свідоцтв, після чого курсанти відограли ревію з лугового життя.

Від 15. до 22. березня ц. р. відбувався луговий інструкторський курс у Надвірній. Всіх учасників на курсі було 85, з того 16 луговиків як представники поодиноких Лугів. При кінці курсанти дістали свідоцтва.

Вкінці від 22. до 27. березня ц. р. був інструкторський курс у Теребовлі і від 25. до 29. березня у Мостиськах. Тепер відбувається луговий курс у Чорткові (від 29. березня до 4. квітня ц. р.), а від 4. до 18. ц. м. буде двотижневий курс у Львові. Метою цих курсів підготовити луговиків до великого лугового свята, що відбудеться 30. травня ц. р. у Львові. Тоді посвятять прапор Лугової Організації у Львові.

З берлінських концертів.

Писати про берлінські концерти можнаб незвичайно багато, бож Берлін — це один з найбільших музичних центрів. Та рямці нашого часопису наказують нам згадувати в першій лінії про ті концерти й виступи, що в якийнебудь спосіб, темами чи способами, звязані з Україною та її культурними справами.

Кермуючись цими думками, мусимо окремо згадати незвичайно вдатний, другий з черги більший самостійний виступ **„Співацького Ансамблю" д. Р. Лямі**, що поставив свій хор на чоло всіх місцевих хорів і задумує поширити свій народній репертуар також чужими народніми піснями. Д. Лямі цікавиться живо українською народньою музикою, що й не дивно, бож у його хорі, що постійно співає в радіо, працює від двох літ наш земляк тенор Цимбалістий. Недавно концерт хору, принятий надзвичайно добре музичною критикою, каже нам надіятися, що незабаром почуємо новий концерт, у якому й наша пісня знайде відповідне місце.

Недавно давала тут самостійний фортепіяновий концерт **п. Ельза Кравсівна**, що має вже в Берліні свою публику, якої вистало на заповнення великої концертової салі Бетговена, в котрій так залюбки грає і наша славна землячка Любка Колесса. П. Кравсівна мала великий та заслужений успіх, яким тішилися теж присутні на концерті українці, що знають її віддавна як зручну акомпаніяторку п. Андрієнкові. П. Кравсівна брала також участь у музичній частині викладу д-ра Кузелі про українські народні історичні пісні, що його свого часу уладив Український Науковий Інститут в одній з більших викладових саль берлінського університету.

При цій нагоді згадано ще захопливі скрипкові концерти першого концертмайстра державної опери в Берліні, **Рудольфа Шульца**, що в обсяг своїх зацікавлень втягнув і славянську музику. В останньому концерті він м. ін. грав „Пісню Роксани" Шимановського.

Д-р З. К.

Рідна Школа — наша зброя,
Рідна Школа — це наш щит,
В Рідній Школі — міць героя,
Що неволю повалить.

Mascotte це новий репрезентаційний, найелегантніший і найвибагливіше вивінуваний дансінгово-кабаретовий льокаль у Львові під дирекцією п. **МАКСИМІЛІЯНА ОБЛЕРА**

Mascotte має найбільшу дансінгову салю, багато льож і товариських кімнат.

Mascotte представить еліту зірок ревіово-кабаретових: **Влада Суданов** мистець характеристичних танків, **Яга Чарська** знаменита субретка, **Біллі Антоні** — жінка — гадюка, тріо **Сибаріс** в ексцентричних танках **„2 Лидос 2"** феноменальні акробати на роверах, **Біллі Віллінський** відомий оперетковий тенор і улюблений пісенькар Maitres de danses Gardi.

Відкриття 2. квітня в салях колишнього театру „СКІЗ" (Пасаж Міколяша)

Льокаль відкритий цілу ніч, консумція зол. 1·50. Щодня five-o-cloc-и від 7—9 в суботи, неділі і свята від 5—8 консумція 1 зол. Обі брами Пасажу Міколяша відкриті цілу ніч.
368 1—3

З нових видань.

ПОЯВА УКРАЇНСЬКОГО МУЗИЧНОГО ЖУРНАЛУ.

Нарешті й українське музичне мистецтво і українські музики діждалися свого органу: у березні появилося перше число місячника „Українська Музика", у виданні „Союзу Українських Професійних Музик" у Львові. Усі дотеперішні спроби видавання музичного журналу — а його потребу відчували вже перед 30-ти роками — кінчались безуспішно і тих кілька журнальчиків, що вийшло, завмирали ледви побачивши світ. Хочемо вірити, що „Українська Музика" не буде явищем перелетним, але тривкішим ,як дотеперішні, може навіть справжньою трибуною нашої музики в усіх її проявах.

Коли до свіжо народженої дитини можна взагалі ставити якісь побажання, поза першим і основним, щоб вона жила, кріпшала і росла, то у цьому випадку, до „Української Музики", хотілось би висловити ще й таке побажання: щоб її редактори звернули в журналі увагу передовсім на сучасність і на сучасні музичні проблеми і події, на сучасне музичне життя та його змагання. Від шляхів розвитку світової музики наші скромні дотеперішні спроби, і наша вся музика ще так само далеко, як наша праця в інших царинах, і нераз ми не бачимо навіть шляхів цього розвитку. А хтож повинен би бути у нас більш покликаним якнайпильніше слідкувати за розвитком світової музики і намагатися втягнути і нашу музику в її орбіти, як не професійний, фаховий музичний журнал? Хто врешті має виконувати супроти нашого музичного доросту, супроти молоді, обовязок не тільки знайомити її з музикою нинішнього дня та її проблемами, але й підготовляти її до розуміння завтрішнього дня — коли не наш єдиний музичний журнал?! Системи, пляни науки і індивідуальний підхід педагогів у більшости музичних шкіл (зрештою не тільки наших) все ще спрямовані до одної мети: зазнайомити молодь з музикою вчорашнього і позавчорашнього дня і навчити її, думати та відчувати категоріями цієї старовини. А загальна атмосфера нашого бідненького музичного життя ніяк не сприяє зворотові та розвиткові молоді у бік сучасности. Тому у тій ділянці всі шляхи перед „Українською Музикою" відкриті.

Перше число „Української Музики" (головн. редактор: д-р Зиновій Лисько) приносить поза редакційним „вступним словом", статті: д-ра Людкевича („Огляд нашої музичної публіцистики в Галичині"), д-ра Витвицького („Микола Лисенко і його вплив на музичне життя Галичини"), Б. Пюрка про створення української симфонічної орхестри у Львові, врешті рецензії з львівських музичних імпрез (В. Барвінський), дописи з краю і огляд музичного життя у світі. Журнал виданий дбайливо і культурно.

ант. руд.

По широкому світі.

Румунський уряд заявив, що йому нічого не відомо про те, буцімто СССР визнав Басарабію частиною Румунії.

Французький уряд — як подає „Ордр" — рішив не розвязувати „суспільної партії" Де ля Рока, бо вона становить корисну противагу щораз то більше аґресивного комунізму.

В Японії організується нова проурядова партія, до якої увійде націоналістична партія Шовакі та деякі посли з партій Мінсеїто і Сеюкай.

Мала Антанта переживає крізу, бо Югославія хоче емансипувати свою політику і орієнтується на Берлін і Рим. Доля Малої Антанти вирішиться на конференції, що почалася вчора в Білгороді.

НОВИНКИ.

— **ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.**

— **ПОДАЄМО ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА, що всякі оповістки про загальні збори, концерти, відчити, товариські сходини, посмертні згадки та вістки особистого характеру міститимемо тільки за оплатою. — Адміністрація „Діла".**

— **В справі щомісячного безплатного книжкового додатку.** Нашим точним Вп. Передплатникам пригадуємо, щоби враз із передплатою на квітень прислали найдалі до 15.IV. на порто безплатного книжкового додатку 25 сотиків. Хто не долучить до передплати 25 сот., тому книжки не зможемо вислати. Одночасно звертаємо увагу, що книжковий додаток на квітень і дальші місяці дістануть безплатно тільки ті наші **точні і безпосередні передплатники**, що вплатять найдалі до 15-го кожного місяця 5 зол. за пренумерату і 25 сот. на порто. Просимо на це звернути увагу, щоб не тратити непотрібно часу й коштів на листування. Нові передплатники дістануть безплатний книжковий додаток за той місяць, за який пришлють передплату в сумі 5 зол. і 25 сот. на порто.

— **Найкращі лиси, пелеринки** виконує і поручає **Ю. Глушевський, пл. Капітульна ч. 3.,** тел. 254-46. Приймаю футра літом до переховання.

— **Т-во „Акад. Хор Бандурист"** у Львові з нагоди 30-ліття свого істнування (1906—1936) рішило видати ювилейний альманах. З цією метою звертається до бувших членів Т-ва, щоб надсилали матеріяли (фейлетони, спомини й ін.) і збірні знимки, — а до Вп. Панів Диригентів Хору і Вп. П. Ів. Тиховського, першого голови, д-ра Я. Карпевича, 25-го голови, щоб ласкаво переслали свої знимки на руки п. Шухевича Юрія у Львові, вул. Косинерська 18а, найпізніше до дня 25. квітня ц. р. Кошти пересилки та прислані знимки зобовязується Т-во якнайскорше звернути. — Львів, 25. березня 1937. — Редакційна Колегія. 529 3—3

— **Відвідайте всі Показ можливостей розбудови рідного промислу**, що відбудеться у Львові при вул. Костюшка ч. 1а. І. пов. в днях від 28. березня до 5. квітня 1937., в годинах від 10. рано до 8. веч. Вхід **другою брамою** (1а) як до „Нового Часу". Вступ за добровільними датками. 6—7

— **В суботу 3-го і в неділю 4. квітня** в год. 7. вечором в Клюбі Українських Емігрантів пл. Бернардинська 2. І. п. відбудеться **чайний вечір.**

— **Звичайні Загальні Збори кооп. „Базар"** у Львові відбудуться в неділю дня 4. квітня 1937. р. в год. 10.30 передполуднем у домівці „Бесіди".

— **Відчит д-ра Юрія Липи** на тему „Двадцятьліття сімнацятого", відбудеться не в неділю 4-го, а в понеділок 5-го ц. м. в год. 6. веч. у Кружку „Рідної Школи" ім. Г. Барвінок вул. Мохнацького 12.

— **„Фашистівська Італія".** Пригадуємо, що відчит на цю тему Мих. Островерхи відбудеться 3. квітня ц. р. в год. 6. веч. у салі Клюбу Українських Емігрантів, Львів, пл. Бернардинська ч. 2. І.

— **Прилюдна збірка на „Зимову Допомогу".** В неділю 4. ц. м. уладжує Міський Громадянський Комітет у Львові останню прилюдну збірку на зимову допомогу безробітним. У цій збірці бере також участь „Український Комітет Допомоги Безробітним", у якого склад входять представники всіх наших центральних установ разом із представникмаи Т-ва „Сила". Український Комітет Допомоги Безробітним", що матиме свої окремі столики під усіми церквами й українськими установами, просить усе українське громадянство Львова взяти масову участь у цій збірці на допомогу безробітним.

— **„Змаг" у Львові.** Редакцію й адміністрацію спортового тижневика „Змаг" перенесли від 1. ц. м. до Львова. Редакція і адміністрація цього тижневика буде міститись при вул. Сапіги 49., І. Телефон редакції ч. 250-54, друкарні (і нічний телефон) ч. 280-49. Переїзд цього справді цікавого і конче потрібного видавництва до Львова причиниться напевне до поширення тижневика „Змаг", який подає точні й багаті інформації спортового життя краю і закордону.

— **Позір Любачівщина!** Показ виробів рідного промислу в Любачеві відбуватиметься у днях від 7. до 18. квітня ц. р. щоденно від год. 9. рано до 6. веч. у всіх салях дому „Просвіти". Святочне відкриття показу в середу 7. квітня в год. 12. вполудне при участи відпоручників центральних установ. У тому дні беруть участь тільки: виділи, дирекції, надзірні ради, делегати всіх українських установ повіту, кооператори, купці і всі запрошені. Для поодиноких місцевостей повіту визначені окремі дні, в яких вони повинні зорга-

НОВА КНИЖКА

Кнут Гамсун:

ПІД ОСІННІМИ ЗОРЯМИ

Повість, стор. 152 + 18 стор. передмови.

Переклад Івана Станичого. З передмовою М. Рудницького. Ціна 2·50 зол., порто 25 сот.

Історія бурлаки — написана одним із найбільших сучасних повістярів — великим психольогом та майстром слова, автором „Голоду", „Пана" та „Вікторії", лавреатом Нобеля".

нізовано звиджувати Показ. Інформуйтеся в кооперативі, купця, читальні! Вступ безплатний. Реферати — кінофільма з життя наших фабрик.

— **Масові ревізії й арештування.** Дня 25. березня ц. р. поліція перевела ревізії у селі Тумирі у селян: Івана Гави, Дмитра Стеблинського, Івана Королика, Михайла Мокринського шукаючи за нелегальною літературою. Опісля поліція арештувала Д. Стеблинського і відвезла його до арешту у Станиславові. Дня 31. березня ц. р. поліція з Галича перевела основну ревізію в Пилипонька Олекси в Залукві коло Галича, шукаючи за нелегальними книжками. Пилипонька арештували і відставили до арешту у Станиславові. Причина арештування невідома.

— **Припинили орган польської молоді „Віці".** Адміністраційна влада припинила тижневе видавництво польської молоді „Віці" під назвою „Хлопске Жице Господарче". Окружний суд у Лодзі затвердив це рішення адміністраційної влади так, що згаданий тижневик не буде вже виходити.

— **Новий український часопис на Волині.** Незабаром почне виходити в Луцьку український релігійно-громадський часопис „Шлях". Буде це місячник. Видаватиме його Т-во ім. П. Могили.

— **Конфідентам не вільно належати до комун. партії.** Найвищий Суд вирішив засадничу справу, чи конфідент може належати до комуністичної партії. Найвищий Суд затвердив присуд окружного суду над конфідентом, орікаючи, що факт чиєнебудь приналежности до комуністичної партії хочби навіть у характері конфідента, вистарчає, щоб признати підсудного винним.

— **Нові невдатні спроби заворушень у Львові.** Дня 1-го квітня знову намагалися агітаційні елементи викликати у Львові заворушення. Агітатори намовляли ставити опір при реєстрації безробітних у Бюрі Посередництва Праці, а опісля намагалися зорганізувати „масівку" на Гетьманських Валах і під театром. Зібраних розігнала поліція. Арештували при тім кількох агітаторів. Спокою ніде не нарушили. Дня 1-го ц. м. дали працю першій партії безробітних числом около 500 осіб при дорогово-каналізаційних працях у Львові. В міру, як буде устійнюватися погода, дадуть заняття й дальшим партіям безробітних так, що імовірно приблизно 2.000 безробітних знайде працю.

— **Хтось відкрутив шруби шин.** На лінії Львів—Самбір, коло стації Коропуж, хтось відкрутив зі залізничих шин кілька шруб. Залізничники скоро завважали брак шруб й направили шини, тому не було ніякої катастрофи. За специялістами від залізничих шруб шукає поліція.

— **Міняв, міняв, аж наміняся.** Перед кількома днями прийшов до „Народньої Торговлі" якийсь тип і просив заміняти 500 зол. на дрібні. І міняв так довго, доки не виміняв 500 зол. на 600. Забравши гроші, преспокійно відійшов. Коли касієрка догледіла брак грошей, зорієнтувалася, хто це так її „наміняв" повідомила про це поліцію. Урядовець Н. Т. п. В. Сисак, піднявся на власну руку прослідити справу. І справді зловив „пташка" й відобрав гроші.

— **Львівська хроніка.** При вул. Замарстинівській 165 підрізав собі бритвою жили на обох руках 65 літній робітник М. Гузаревич, який полишив пятеро дітей. — На вул. Городецькій знайшов Теодор Онишко валізку і в ній трупа новородка. — Незнана жінка покинула 6-тижневе немовля у брамі при вул. Романовича 14.

— **Жахливе вбивство.** Вчора писали ми коротко про жахливе вбивство молодої дівчини к. Делятина. Сьогодні подаємо кілька подробиць цього жахливого вбивства. Дня 31. березня ц. р. найдено в Делятині на горбі Погребенич недалеко купелевого заведення страшно змасакроване на лиці тіло жінки, котрої ніяк спочатку не можна було розпізнати. Щойно по одежі, яку пізнала родина вбитої, стверджено, що це 20-літня Стефа Маланюківна, донька делятинських міщан. Причина цього жахливого вбивства це мабуть вімста і заздрість її бувшого хлопця-нареченого. Як підозрілих у вбивстві заарештували Василя Шевчука, шевця з Делятина, та Андрія Вацика, званого „Галяцим", із Заріччя/Пр. На місці злочину найдено мішок, рискаль і ланцюг. Є здогад, що по вбистві злочинці хотіли вкинути тіло до недалекого глибокого озерця, або вкінці закопати, однак хтось їм у цьому перешкодив.

— **Нещасна любов і її трагічні наслідки.** 25-літний мешканець с. Анків, красноставського повіту, на Люблинщині, Михайло Тилюс закохався в дочці господаря з кольонії Шклярня Фр. Генківній. Молодята мали одружитися, але батько дівчини спротивився. Другої днини латинського Великодня Тилюс стрінув Генківну та її батька на дорозі. Счинилася сварка, підчас якої Тилюс витягнув револьвер і застрілив дівчину й батька. По вбивстві вбивник зачав утікати. За ним побігла поліція. Зчинилася стрілянина, підчас якої Тилюс упав трупом, прошитий кулями поліціянтів.

— **Краєва хроніка.** В Черниливці п. Городенка 13-літній А. Гафтарчук схопив підчас забави 9-літнього хлопчину і кинув на землю. Хлопець почав вечором жалуватись на болі шлунка і серця і по кількох годинах умер. — В Жидачеві застрілилася Софія Кляйманівна сестра жінки начальника почти. — В Батятичах пов. Камінка Стр. сполошились підчас орання коні і потолочили на смерть 86-літнього Василя Курівця. — У Стрию повстане небавом фабрика целюльози і паперу. Магістрат відступить фабриці одну з гмінних площ у Добрянах, або в Дулібах. — Під колесами поїзду на лінії Стрий—Станиславів к. стації Болехів кинувся робітник держ. тартаку Шміль Мелец під поїзд. — 55-літній залізничий сторож згинув під поїздом між стаціями Скварява—Княже к. Золочева.

— **Київська опера у Ленінграді.** 16. травня ц. р. виїздить київська опера до Ленінграду на гостинні виступи. Київська опера виставить такі опери: „Тарас Бульба", „Наталка Полтавка", „Запорожець за Дунаєм", „Тихий Дон" і „Продана Наречена". (ВУ)

— **Анальфабети у світі.** На підставі статистики, проголошеної Лігою Націй, в Англії, Данії, Голяндії, Німеччині, Швайцарії і Швеції серед населення вище 10 літ нема зовсім анальфабетів. Серед населення в тім самім віці у Франції є 5,6 прц., анальфабетів, в Північній Америці 6 прц., в Чехословаччині 7,4 прц. В Польщі є ще сьогодні 32,7 прц. анальфабетів. Більше анальфабетів має тільки Болгарія 39,7 прц., Еспанія 43 прц. і Совіти 49 прц.

— **Таємнича афера російського генерала.** В 1926. р. приїхав до Бейруту емігрант генерал б. царської армії Карпінський. Перед кількома днями вийшов він вечором із дому, залишивши прощальні листи до доньки і кревняків. У листах повідомив він, що хоче покінчити самогубством на вістку, що в Совітах розстріляли двох його синів. Над морем знайшли одяг пропавшого. Слідство ствердило, що останні години перебув Карпінський у надморській каварні. Одначе тіла його не знайшли. Кружляють поголоски, буцім то б. генерала, який грав у житті російської еміграції доволі велику ролю, убили большевицькі агенти. Тайною сповита особа одної жінки, яку бачили останніми днями в товаристві Карпінського. Ціла справа приймає розміри таємничого вбивства Навашіна в Парижі. Є теж поголоски, що в Бейруті імовірно скривається большевицька експозитура на близький Схід.

— **Добре серце і закон.** У Копенгагені помер 76-літній багатий урядовець Лярсен, який залишив свій малий домик своїй пістунці, що доглядала його довгі роки в його недузі. Він не мав близької рідні і хотів віддячитись тій, що влекшувала йому терпіння і старість. Довго думав він над тим, як її забезпечити. Боявся, що коли їй залишить сам дім, то вона бідна не дасть собі раду з податками від нерухомостей. Тимто рішив він іще за життя той свій дім їй фіктивно продати. Вона мала сплатити означену ціну кугна тим, що буде його утримувати до кінця життя. Лярсен помер після такого контракту купна, який сам придумав, дуже скоро, переконаний, що зробив якнайкраще. Тимчасом виявляється, що суд стоїть на становищі далеких кревняків, які доказують, що це не була продаж, тільки даровизна, а для даровизни треба контракту у приявi нотара.

— **В Америці не стане вугілля.** Наслідком страйку 400.000 вуглекопів на доручення гірничого синдикату, грозить недостача вугілля. Президент Рузвельт висловив побажання, щоб страйк якнайшвидше зліквідувати, бо резерви вугілля вистануть для амер. промислу всього на 30 днів. Страйк перервуть щойно після підписання нових умов.

— **Гангстери напали на підземну залізницю.** Трьох гангстерів напало серед білого дня в підземній залізниці на ювиліра і заграбили 10.000 долярів. Напад відбувся підчас найбільшого руху. Пасажири стероризовані бандитами, не могли навіть затримати поїзду. Бандити вистрілили кілька разів на пострах. Багато жінок зімліло.

—o—

Останні вісти.

ПРОВІНЦІЯ АЛЯВА ВІЛЬНА

Окремий кореспондент Аваса повідомляє що офензива повстанців на біскайськім фронті принесла їм вчора великі успіхи, не зважаючи на неприятливі атмосферичні умовини, зокрема дощі. **Під кінець учорашнього дня відділи червоних військ відступили з цілої провінції Алява** (Північна Еспанія).

Після здобуття узгіря Хордеа повстанці панують над усіми доступами, з яких червоні загрожували великим комунікаційним артеріям, що проходять крізь Вітовію.

ВІДСТУП ЧЕРВОНИХ ПІД ГВАДАЛЯХАРОЮ.

Авас повідомляє із Сігуенци, що червоні намагались атакувати вчора ліве крило нац. армії, яке оперує на фронті Гвадаляхара. Одначе під сильним протинаступом відділів ген. Москорда подались 5 км. в глибину фронту. У наслідку цієї скорої акції червоні батерії, які займали узгіря над берегом ріки Тахуни, почали швидко відступати.

ЕСПАНСЬКІ ДІТИ ДО МЕКСИКА.

БАРСЕЛЬОНА, 2. 4. ПАТ. Із Валенсії вишлють кількасот дітей, переважно сироти по погибших на війні, до Мексика. Житимуть там вони аж до покінчення війни. Мексиканський уряд має їм запевнити удержання й освіту.

—o—

КОМУНІСТИЧНА ЗМОВА В ІРАНІ.

ТЕГЕРАН, 2. 4. ПАТ. В Ірані викрили велику комуністичну змову. Арештували понад 500 осіб. Вістки дуже скупі з причини гострої іранської цензури. Зачувати, що більшість арештованих виселили до СССР.

КАТАСТРОФИ.

ЛЬОНДОН, 2. 4. ПАТ. Нині рано між двірцями Бейтерсі та Вікторія зударилися два підміські поїзди. Було 12 убитих, кільканадцять ранених. До катастрофи прийшло наслідком зударення електричного поїзду, що їхав із Кавльдсон із поїздом, що виїздив із двірця. Було коло 50 тяжче та легше ранених. Пожежу, яка вибухла після катастрофи, негайно вгасили.

ПАРИЖ, 2. 4. ПАТ. Вчора вечором у Ремсі один із мароканських стрільців через необережність спричинив на майдані вправ вибух гарматнього стрільна. Стрілець згинув на місці, шість вояків у безнадійному стані, 16 тяжко ранених. Один французький старшина легко ранений.

ХОЧЕТЕ ДОБРЕ ПРОДАТИ

СВОЮ РЕАЛЬНІСТЬ

АБО ЇЇ ЗАМІНЯТИ?

ДАЙТЕ ОГОЛОШЕНЯ ДО

НАШОГО ЩОДЕННИКА

З кіна.

КІНО „ЕВРОПА: „ПЕННІ".

50-літній, здоровий, міцний американець, розійшовшись із своєю жінкою, яку залишив на провінції, закохався в молодій ню-йорській красуні і рішив з нею женитись. Його доньки не бачили його 10 літ. Коли вони підросли і довідалися, що діється з батьком, рішили поїхати до Ню-Йорку, щоб його рятувати перед невідповідним подружжям. Батько сам здивувався, що має такі дорослі доньки від 18 літ угору. Уся комедія основана на ріжних непорозуміннях, які випливають з інтриги, задуманої трьома доньками. Дуже добрі типи: батька, молодої авантюристки та її мами і мадярського графа. Комедія зовсім у французькому стилі і має великий успіх. Головну ролю грає Дінна Дербен.

Княжий „Дар Просвіті" — це фонд для всенаціональних виховних змагань. Не жаліймо жертв на „Дар Просвіті".

Нова книжка.

ВЯЧЕСЛАВ БУДЗИНОВСЬКИЙ:

Як чоловік зійшов на пана

З автобіографією автора і карикатурою Е. Козака.

Веселе оповідання про молодця, що заводить із собою тяжку боротьбу: що вибрати — любов і добру „партію", чи працю для громадянства. Оповідання повне гумору та бадьорости.

Ціна книжки 2 зол. 50 сот.

✝ Посмертні згадки.

ІВАН ГРИГОРОВИЧ.

Вислужений професор учительської семинарії, що помер у Львові в 61. р. життя, знаний нашому ширшому громадянству як артист нашого театру „Бесіди", де довгий час виступав. Він володів гарним голосом, на який звернули увагу ще в гімназії. До гімназії ходив у Бучачі, Станиславові та Бережанах; гімназії не скінчив, бо так захопився театром, що ще юнаком вступив на сцену і мандрував із нашою трупою. Його приємний сильний голос та симпатична поява зеднували йому симпатію. Щойно згодом поздавав іспити і став учителем співу в учит. семинарії. Вчив у Коросні та в інших місцевостях Зах. Галичини, не маючи змоги дістати посади на рідній землі. Аж до останньої недуги зберіг гумор і життерадісність. В. Й. П.

—o—

Дописи.

СТАНИСЛАВІВ.

Загальні Збори О.С.У.К. Минулого вівтірка відбулись Заг. Збори Окружного Союзу Українських Кооператив у салі „Сокола" при участи 147 делегатів, з чого 75 з правом голосування та 72 з дорадчим голосом. На Зборах були присутні сен. Луцький, представник РСУК і дир. Шепарович, представник Центросоюзу. В год. 11.15 отворив Збори голова Н. Ради радн. Дутка, запрошуючи до президії сен. Луцького, дир. Шепаровича, о. Яськевича, дир. Джерджа, д-ра Маланюка і на секретарів п. Салигу і ревіз. Камінського. Після того виголосив привітальну промову з нагоди 15-ліття О.С.У.К. і відчитав листа від проф. о. Раковського (вияснення своєї неприявности). Після того дир. Швалюк відчитав листу померших у мин. році кооператорів, память яких вшанували повстанням з місць. З черги обняв провід дир. Джердж, який у своїй промові по[дав] докладно історію повстання О. С. У. К., починаючи від коопер. „Злука" від 1911 р. Багато теплих слів присвятив промовець о. проф. Раковському, на честь якого Збори тричі грімко гукнули „Слава". Після того п. Салига відчитав протокол з основних загальних зборів з 1922 р. По відчитанні протоколу провід обняв о. Яськевич, перший голова Надзірної Ради, і висловив радість з величезного розвитку О. С. У. К. Після того сен. Луцький виголосив довшу промову, в якій торкнувся початків українського кооперативного руху і підкреслив велику вагу кооперативної ідеї. Його промову нагородили присутні голосними оплесками. З черги дир. Шепарович говорив про наладнання організації збуту сільсько-господарських продуктів та обговорив пляни на майбутнє. Вівші промовляв д-р Маланюк, згадуючи про початки української кооперації та взиваючи до послуху і дисципліни супроти проводу. Після верифікації протоколу з попередніх Заг. Зборів ревізор Гурак здавав звіт із переведеної ревізії. Зі звіту довідалися присутні, що О. С. У. К. має 135 членів з 852 уділами на суму 85.200 зол. В минулому році прибуло 9 нових членів, відійшло 3. О.С.У.К. має 2 гуртівні, збіжевий та яєчний магазин, 2 крамниці в горах. В О.С.У.К. працює 35 службовиків, 3-ох платних, 3-ох неплатних практикантів. Чистий дохід О.С.У.К. 12.987,22 зол. Після того дир. інж. І. Семянчук давав доповнення та пояснення до друкованого докладного звіту. З черги дир. Вісневський від контрольної комісії поставив внесок приняти абсолюторію. В дискусії промовляло дуже багато делегатів. Вони порушували справу збуту рогатини, збільшення збуту збіжжя, наладнання масарень. Дуже багато часу посвячено Гуцульщині. Бурхливу дискусію викликала справа приватників і кооперації. Дискутантам відповідав інж. Семянчук, сен. Луцький, дир. Шепарович та дир. інж. Пикдус. Прикре враження зробила заява інж. Семянчука, що представником кооператив „Будучність" на Станиславівщині є дійсно жид, чого кооператори ніяк не могли зрозуміти. Після дискусії збори признали дирекції абсолюторію. Далі приняли низку кооперативних резолюцій, відкидаючи резолюції проти приватників. З чистого зиску призначено на організаційний апарат О.С.У.К. (3.000 зол.), на освітньо-культурні цілі та на розбудову збіжевого збуту (теж 2.000 зол.), 4.000 зол. до запасового фонду, а решту теж згідно з подрібним проєктом Н. Ради. Збори одноголосно приняли прелімінар буджету на 1937 р. на двох членів Н. Ради вибрали п. Салигу та д-ра Левицького, на заст. п. Макара. До контрольної комісії ввійшли: дир. Вісневський, п. Баранецький (Стриганці) та п. Олищук (Петрилів). Далі на внесок дир. Семянчука одноголосно приято найвищу межу зобовязань О.С.У.К. на 300.000 зол. Збори закінчились відспіванням національного гимну в год. 18.15 вечором.

Загальні збори Т-ва „Зоря". На відбутих минулого тижня Заг. Зборах вибрали такий виділ: голова п. П. Трач, секретар проф. Заславський, скарбник п. Тихонюк, члени пп. Дуда й Княгиницький, заступники пп. Смеречинський і Клапоущак. До контрольної комісії ввійшли: дир. Вісневський і п. Погрібний. Слід лише побажати, щоб всі ті цікаві справи і пляни, що їх порушували на зборах, якнайшвидше зреалізували.

Перемістя Шевченкові. Минулої неділі улаштила чит. „Просвіти" на Гірці концерт у честь Т. Шевченка, на програму якого склались хоральні точки, реферат п. Безручки, вступне слово п. Саповича, деклямації (одна дитяча, одна мужеська й одна жіноча) та інсценізація „Прометея". Свято було дуже вдатне і залишило на численно вібраній публиці велике враження, зокрема інсценізація „Прометея".

Шевченківське свято у Княгинині-місто відбулось минулої неділі заходом чит. „Просвіти". На програму склались: реферат п. Скородинського, дві деклямації, продукції мужеського хору „Думка" та інсценізація з дитячого життя Кобзаря. Публики зібралась повна саля.

З відчитової салі. Минулої неділі відбувся в салі „Бесіди" черговий відчит, що його виголосив проф. д-р В. Пашницький на тему: „Сковорода в світлі української літератури".

З життя гімназійної молоді. Дня 6. квітня улаштує молодь наших гімназій Шевченківське свято в салі „Сокола". Цікаву програму поділено на дві частини: I — хорально-деклиматорська, II — це I. дія опери „Катерина", в якій візьме участь відомий арт. співак Тисяк при симфонічній орхестрі. До фортепіяну запрошено проф. І. Світуровичеву. Б. Л.

Спорт.

УКРАЇНА — ПОЛЬОНІЯ

Україна виступить до цих важних змагань у такому складі: Босий, — Воробець, Свергота, — Скоцень І., Цимбала, Олійник, — Краєвський, Магоцький, Мікльоса, Скоцень ІІ. і Максимів.

Змагання відбудуться на грищі Погоні в год. 11. передполуднем. Попередить змагання молодших дружин.

РУСЬ — ПРОСТЕЙОВ.

Русь виїздить до Простейова на відплатні міжтеченьі змагання.

СОКІЛЬСЬКИЙ РУХАНКОВИЙ ВЕЧІР.

У середу 7. квітня відбудеться у салі театру „Ріжнородностей" Сокільський Руханковий Вечір, що його влаштовує „Сокіл-Батько" при співучасти всіх львівських сокільських гнізд. Свято це викликує велике зацікавлення серед нашого громадянства, яке нетерпляче очікує цієї днини, коли перед його очима передефілюють наші Соколи й зарепрезентують свої гарно передумані вправи. Програма вечора — дуже ріжнородна. Виглядає вона ось так:

1. Перегляд вправляючих.
2. Вступне слово — виголосить побр. дир. А. Палій, заст. голови „Сокола-Батька".
3. Вправи на коні — молодші учасники.
4. Вправи палицями — укладу побр. О. Вальчака — учасники І.
5. Вправи на високих поруччах — члени І.
6. „У лісі літом..." — вправи вільноруч — укл. побр. В. Тихоліза — членкині ІІ.

Перерва.

7. Вправи на дручнику — члени І.
8. Вправи з обручем — укл. побр. інж. Я. Благітка — члени ІІІ.
9. Вправи на поруччах — членкині І.
10. Доляйкові вправи.
11. „Віночок" — національний танок — укл. пос. м-р О. Сирницької.
12. „Сокільство" — жива картина.

Музика укладу побр. Я. Ярославенка. — При фортепіяні м-р А. Кос.

Новістю буде сфільмування цілої імпрези, яку опісля висвітлять по цілому краю.

—o—

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ.

СПОРТ, часопис Українського Спортового Союзу Р. ІІ., ч. 4 (19). Львів, 27. березня 1937.

КАМЕНЯРІ, двотижневик української поступової молоді. Р. VI., ч. 7. з 1. квітня 1937.

НАШ ПРИЯТЕЛЬ. Р. XVI., ч. 8 (168) за квітень 1937.

МАЛІ ДРУЗІ. Львів, ч. 4 за квітень 1937.

—o—

Листування Редакції.

Я., Краків: Згода, висилаємо. „Трохи вітру з Кракова" нам не підходить.

Вп. Р. Могетич: Стаття й висновки надто песимістичні, тому не використали.

Театри.

Український Нар. Театр ім. Тобілевича.

ОТИНІЯ:
3. IV. Вій.
4. IV. Чорногора в огні (Довбуш).

КОЛОМИЯ:
5. IV. Шаріка.
6. IV. Муж двох жінок.
7. IV. Циганський барон.
8. IV. Вій.
9. IV. Чорногора в огні (Довбуш).

Український Театр „Заграва".

БОЛЕХІВ:
3. IV. Муравлі.
4. IV. Земля (Стефаниківська акад.).

СТРИЯ:
5. IV. саля Евангелицького Дому „Муравлі".
6. IV. саля Народнього Дому „Тарас Шевченко".
7. IV. саля Народнього Дому „Земля" (Стефаниківська академія).

Великий Театр:

Субота, 3. IV. год. 7.30 веч. „Мадам Сан Жен" з Іриною Айхлерівною.

Неділя, 4. IV. год. 3.30 попол. ціни найнижчі „Подружжя"; год. 7.30 веч. „Мадам Сан Жен" з Іриною Айхлерівною.

КІНА.

АПОЛЬО: „Аллагів город" з Марл. Дітріх і Чарл. Боєром.

АТЛЯНТИК: „Місячна соната" з Іґн. Падеревським.

ВАНДА: „Сон ночі літньої" і „Переможці джунглів".

ҐРАЖИНА: „Царевич" і з Мартою Еґерт.

ЕВРОПА: „Три сестри Пеппі".

КАСІНО: „Камелієва жінка" з Гретою Гарбо.

КОПЕРНИК: „Як вам подобається" (за осн. Шекспіра) з Елисаветою Берґнер.

Користайте з нагоди!

Велика знижка наших видань.

	ціна зниж.
Д-р Кость Левицький: **Українські політики**	1·20 зол.
Д-р Василь Маковський: **Ґмінд**	1·40 "
Др. Е. Олесницький: **Сторінки з мого життя І.—ІІ.**	2·00 "
Мих. Галущинський: **З Українськими Січ. Стрільцями**	1·30 "
Е. Чикаленко: **Спогади, том ІІ.—ІІІ.**	2·20 "
Валерія О'Коннор Вілінська: **Лисенки й Старицькі**	0·50 "
Ірина Вільде: **Химерне серце**	1·20 "
Василь Софронів: **Липнева отрута**	1·00 "
М. Рудницький: **Між ідеєю і формою**	1·20 "
Проспер Меріме: **Блакитна кімната**	1·20 "
Володимир Островський: **Сміх землі**	0·50 "
Микола Матіїв Мельник: **Крізь дим і згар**	0·40 "
Гордій Брасюк: **Безпутні**	0·40 "
Михайло Возняк: **Шевченко і княжна Репніна**	0·50 "
Михайло Возняк: **Белей і Кониський**	0·40 "
Др. Ст. Баран: **Новий самоуправний закон**	0·40 "
М. Рудницький: **Від Мирного до Хвильового**	4·00 "
Остап Грицай: **Відень**	0·60 "
Іван Чернява: **На Сході Ми**	1·25 "
М. Брилинський: **Сірі одностриї**	2·00 "
Д. Лукіянович: **Я з більшістю**	1·30 "
Улас Самчук: **Віднайдений рай**	1·60 "
С. Яблонська: **З країни опію і рижу**	2·00 "
Д'Оревіллі: **Чортиці**	2·00 "
Он. Бальзак: **Чародійна шкіра**	2·00 "
В. Масютин: **Два з одного, том І.—ІІ.**	3·60 "
О. Кобилянська: **Апостол черні, том І.—ІІ.**	3·50 "

Кожний, хто вплатить згори зол. 30, дістане всі ці книжки.

Одинока нагода доповнити свою бібліотеку.

Замовляти: „Діло", Львів, Ринок 10 ІІ. пов.

Шкіряні каганці

і реміні для псів в найліпшім гатунку, кожна величина по зол. 1.40, линви по 60 сот., гарапи по 1.30 — продає **Робітня Римарсько-Галянтерійна Н. БАРЕР**, Львів, Сикстуська 2, побіч фірми „Саламандра“. 519 2—?

МАРУСЕНЬКА: „Багате бідництво“ із Шерлею Темпель.
МЕТРО: „Княжна чардаша“ з Мартою Еґерт і „Чудо-діти“.
МІРАЖ: „Володар підводного царства“ з Льон Чанеєм.
МУЗА: „Сан Франціско“.
ПАЛЯС: „Ординат Міхоровський“ з Тамарою Вишневською.
ПАН: „Варвара Радзивилівна“ із Смосарською.
ПАКО: „Ядзя“ з Ядв. Смосарською.
РАЙ: „Буде краще“ із Щапком і Гоньком.
СВІТ: „Провалена“.
СТИЛЕВЕ: „Легкодух“ і ревія.
ТОН: „Чорний Граф“ із Патом і Патахоном і додатки.
УТІХА: „Малий король“ і ревія.
ХИМЕРА: „В сонячному сяйві“ з Ів. Кепурою.

ФОТОПЛЯСТІКОН.
(пл. Марійська 5.)
Краків-Закопане.

ЗАКОРДОННЕ РАДІО.

Неділя, 4. квітня 1937.

Берлін (357) 10.30 Недільна музика, 12.00, Орх., балалайки, арфа, саксофон, 18.30, 19.00 Брамсові твори, 20.00, 21.00 Цар і тесля, оп. Льорцінґа. **Білгород** (437) 18.00 Нар. музика, 21.30 Нар. пісні, **Будапешт** (550) 16.50 Форт. рецітал, 18.20 Циг. музика, **Відень** (507) 11.45, 12.00 Концерт сучасної музики, 15.40 Квінтет ц-дур Бетховена, **Дайтшляндзендер** (1571) 9.00 Безжурний поранок, орх., солісти, 14.00 Для дітей, 18.00 Гарні мельодії, **Кошиці** (259) 18.00 Для Закарпаття, **Лягті** (1807) 20.00, 21.00 „Вільний стрілець“ оп. Вебера, **Мілано** (369) 17.00, 18.00, 19.00 Симф. концерт, 20.40 Розр. музика, 21.00, 22.00 „Вондер-Бар“ оп. Качера-Фаркаша: Герцега, **Мінхен** (405) 14.15 Для дітей, 20.00, 21.00 Весела музика, квартет, хор, орх., **Прага** (470) 9.35 Сальон. квартет, 19.05 Легка музика, 19.45 Оп. музика, Кинобас, 21.10 Концерт фільг. орх., **Радіо Парі** (1648) 13.15 Спів. рецітал, 14.00 Для молоді, 17.00, 18.00 Концерт із консерваторії, 19.40, 20.00 Циг. музика, 20.15 Пісеньки, 20.45, 21.00, 22.00 Театр Уяви. **Рим** (421) 17.00 „Адіо Джовінецца“ оп. Пієтрі, 19.30 Співки, 20.40 Розр. музика, 21.00, 22.00 Симф. концерт.

Субота, 3. квітня 1937.

Берлін (357) 18.15 Німецька музика, 19.15 Соната на кларнет і форт. ес-дур Брамса. **Білгород** (437) 18.30 Скрипка, 19.30, 20.00 Нар. пісні, **Братислава** (259) 20.35, 21.00 „Мадам Фавар“ оп. Офенбаха, **Будапешт** (550) 12.05, 17.00 Вок. Концерт, 18.00, 19.00 Сольо на тароґато, 21.20 Циганська музика, 22.05 Орх. концерт, **Відень** (507) 15.35 Концерт мандоліністів, 18.10 Нар. пісні, 19.20 Віольончеля, 20.00, 21.00 „Пімвіч в опері“ весела муз. авд. Грібіна. **Дайтшляндзендер** (1571) 10.30 Для дітей, 14.00, 16.00 Музика, 18.00 Нар. пісні й танки, орх. хор. сол., **Кошиці** (259) 13.20, 18.00 Для Закарпаття (авд. для дітей), **Мілано** (369) 17.15 Танк. музика, 20.40 Розривкова музика, 21.00 Комедія, 21.40 Оперетові мельодії, 22.00 Орх. концерт. **Прага** (470) 15.00 Сто хвилин легкої музики, 16.45 Театр для дітей, 19.15 Орх. концерт, 19.45 Словацькі нар. пісні, **20.20 Українські народні пісні — вок. концерт**, 22.35 Танк. музика, **Радіо Парі** (1648) 14.15 Спів. рецітал, 18.30 Танк. музика, 21.00 Концерт солістів, сп. і форт., 21.45, 22.00 Моцартів фестіваль. **Рим** (421) 17.15 Танк. музика, 20.40 Розр. музика, 21.00, 22.00, 23.00 „Аморе деі тре ре“ оп. Монтемеція.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Субота, 3. квітня 1937.

3.30 Ранішня авдиція, 6.33 Руханка, 6.50 Музика з гр. пл., 7.15 Ранішній денник, 7.25 Програма на нині, 7.30 Трохи інформацій, 7.35 Легка музика з гр. пл., 8.00 Авд. для шкіл, 11.30 Співаймо пісоньки, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Сальонова музика, квартет, 12.40 Полудневий денник, 12.50 Хліборобська скринька, 14.30 Театр Уяви для дітей: „Чотири вітри“ за осн. Андерсена, 15.00 Господарські вістки, 15.15 Програма на нині, 15.25 Нар. пісні, з гр. пл. у програмі: М. Колесса: „Ой дуб на дуба“ (хор „Сурма“), Коломийка (хор „Сурма“), „Вже більше літ двісті“ (хор „Сурма“), 15.50 Огляд видань, 16.00 Програма на завтра, 16.05 Легка музика, гр. пл., 16.30 Форт. рецітал А. Моралес, 17.50 Огляд видань, 18.00 Актуальна гутірка, 18.15 Спортові вістки, 18.25 Л. Тібет співає, гр. пл., 18.35 Львівський актуальний фейл., 18.50 Актуальна гутірка, 19.00 „Марішка з вінку“, 19.30 Муз. мозаїка, два форт., скр., тенор, 20.10 Гармоністи, 20.30 Літер. новини 20.45 Вечірній денник, 20.55 Актуальна гутірка, 21.00 Пісня про море, концерт симф. орх., Плятова сопр. рецитації, 22.00 Весна — Весела Сирена, 22.30 Танкова музика, орх.

Неділя, 4. квітня 1937.

8.00 Сигнал часу, 8.03 Для села: Хліборобська газетка, Хліборобсько-метеорольогічний комунікат, 8.40 Іполітов-Іванов: Кавказька сюїта, гр. пл., 8.45 Програма на нині, 8.50 Ранішній денник, 10.30 Розривкова музика, з гр. пл., 11.57 Сигнал часу, 12.03 Концерт присвячений творчості Альф. Штадлера: мішані хори, Марія Попович спів, орх., 13.00 Огляд пластичного мистецтва, 12.12 Популярний концерт, орх., 14.00 Фрагмент із розставного бігу за нагороду Польського Радія „Рашин-Варшава“, 14.30 Концерт сальон. орх., 15.30 Для села: Розвиток поморського хліборобства, Огляд ринків рільних продуктів, 16.00 Оперова музика з р. пл., 16.30 Театр Уяви: „Підгорецькі замови“, 17.00 Симфонічний концерт; у перерві коло год. 17.55 Актуальна гутірка, 19.00 Механізм сензаційної повісти, 19.15 Мішаний концерт: Фортепіян, скрипка, 19.45 Літературні хвилини: Рецитації, 20.00 Продовження мішаного концерту, 20.20, 20.21, 20.32 Спортові вістки, 20.40 Політичний огляд, 20.50 Вечірній денник, 21.00 Заручини снівера, 21.20 Фортепіяновий рецітал, 21.50 Закінчення, 22.05 Танкова музика; у перерві в год. 22.55 Останні вістки.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Купно—продажа: Бельґи бельг. 89.08, 88.65, Доляри американські 5.28·00, 5.25·50, доляри канад. 5.27.50—5.25·00, Фльорени гол. 289.67—287·93, Франки фр. 24.35—24.21, Франки швайцарські 120·50—119·70, Фунти англ. 25.89—25·73, Гульдени данц. 100·20—99·80. Корони ч. 16.20—15.50. Кор. дан. 115·54—114.70, Кор. норв. 130.08—129.10, Корони шв. 132.48—132.35, Ліри італ. 24.50 — 24.00, Марки фінл. 11.43—11.00, Марки нім. 123·00—120·00, Шил. австр. 97.00—96.00. Марки нім. срібні 130, 127.

Акції.

Банк Польський 100·00, Цукор 30·25, Ліпьпоп 13·75, Моджеів 7·75. Островець 28·75, Стараховичі 35·00, Габербуш 37·75, Тенденція сильніша.

Папери.

3 пов. інвест. 1. ем. 64·90, серія неном. 2 ем. 63·90, серії неном., 5 пр. пов. конв. 54·50, 5 зел. 55·00, 6 дол. 53·75, 54·00, купон 55·07, 4 проц. прем. дол. 44·75, 45·00, 7 стабіл. 368·00, купон 80·71, 4 проц. пов. консолід. 52·63, 52·75, 50·50, 51·.5, два ост. др.
Тенденція сильніша.

ЦІНИ „МАСЛ СОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що від дня 2. квітня ц. р. кооперативам платить за льоко Львів:

1 кг. масла десерового бльок. без опакування	9.95 зол.
1 кг. масла десеров. бочкове включно з бочк. опакуван.	3.00 „
1 кг. масла експ. платить з експ. опакув. включно дефінітивно	3·20 „
молоко від 11. I. ц. р. . .	0.16—0·17 „
копа яєць	2·90—3.00 „

Тенденція на масло та яйця слаба на молоко знижкова.

ПТИЦЯ.

Маслосоюз повідомляє, що в дні 2. IV. ц. р. платив своїм доставцям за 1 кг. живої птиці, льоко подвір'я птахомасарні „М. С.“ у Львові, (пл. Більчевського ч. 3) такі ціни:

Індички I. кл., добре умясені, повногруді товсті	1.45 зол.
Курки молоді I. кл. товсті без запинку на ногах від 1.80 кг. вгору	1.10 „
Качки товщені I. кл. щойно від 1.80 кг. вгору	1.30 „

Слабших сортів від вище поданих не приймає.

TELEFUNKEN
Нові фоноплястичні відбірники
Максимальна селективність, самочинне регулювання федінґів. Найліпші лямпи. Гарна монументальна скриня.
7—6

ОПОВІСТКИ.

Старшина Кружка Р. Ш. ім. Г. Барвінок складає оцим щиру подяку П.Т. Фірмам „Фортуна Нова“ і „Маслосоюз“ за щедрі дари до буфету на уладжуванні Кружком вечерниці.

ШУКАЮТЬ ПРАЦІ

ГОСПОДИНЯ-кухарка самостійна у середньому віці шукає місця на провінцію. Ласкаві зголошення, Львів, Стрийська 9 Шинкоренко для М. 567 1—2

НАЙДУТЬ ПРАЦЮ

АГЕНТІВ ПОРТРЕТОВИХ на небувалих дотепер умовинах шукає портретове Заведення „Renesans“, Kielce, Focha 14. Спеціяльність портрети „Semi-Email“ фотографічні новини. Жадати проспектів. Просимо листуватись в польській мові. 128 33-36

РІЖНІ

ВИКОНУЮ направу машин і електричних сильників, магнетів і електричних запальників, інсталяції світла і сили, сиґналізація і громозводи, вентилятори, електричні шліфарки, машини і сильники на складі. Електро-механічне заведення Мартина Стемпковського, Львів, вул. Міхала 8 (бічна Костюшка) Тел. 221-09. 569 1—8

НА ВЕЛИКОДНІ вистави поручаємо: В. Левицький: **Пасхальна драма**, грана з успіхом моральним і матеріяльним на ріжних сценах, ціна 60 сотиків, без пересилки. Хто купує 10 (десять) примірників, ціна 5 (пять) зол. з пересилкою. Також усі інші книжки поручає: **Книгарня М. Левицька, Бережани.** 570 1—1

ВІЗКИ ДИТЯЧІ від 15.— зол. поручає та направляє робітня візків — Пасаж Миколяша. 511 2—5

КРАВЕЦЬКЕ ПРИЛАДДЯ жіноче і мужеське поручає Н. АСТ. Станислава 2, ріг Леґіонів. Великий вибір, ціни найнижчі. 533 3—3

КОВДРИ — овеча вовна, постіль. Вирібня ВАНК, пл. Марійська 6. 508 3-10

ФОРТЕПІЯНИ, піяніна на ріжні ціни, знамениті, гарантовані, продає, міняє, купує ГАНАК, Пілсудського ч. 21. I. п.

ЗА 1 ЗОЛ. переробляє капелюхи жіночі і мужеські. **Коперника 26**, подвір'я. 549 3—3

ОБРУЧКИ шлюбні, перстені заручинові, швайцарські годинники найдешевше поручає ВАНДЕР, Шайноха 1. Прецизійна дешева направа годинників і біжутерії. 412 3—?

ОГОЛОШЕННЯ.

Перша Українська Швальня
„ЕМКА“
Львів, Личаківська 14. I. п.
Готове мужеське біля з добірних матеріялів у великому виборі.
Замовлення з власних і дібраних матеріялів виконується скоро і солідно. Конкуренційні ціни.
7—25

Вітаміною радости для твоєї дитини буде плащик, суконка або убранко фірми
„Baby“
Львів, Миколая 3.
I

Приписові друки і книжки до вжитку часописів

які кожне видавництво мусить відновити з новим роком для поштового уряду можна купити в Адміністрації „Діла“ Львів, Ринок 10. Для провінції висилаємо за післяплатою.

Цінник друків:

Zawiadomienie wysyłkowe 1 пр. 6 сот.
Gazetowa książka nadawcza оправлена (130 карток) зол. 2.50
Książka rozsyłkowa на 480 урядів, оправлена зол. 2.50
на 960 урядів оправлена зол. 5.—

Рентґенольоґ
Д-р Людвика Ляндес-Ляйнерова
Львів, Лозінського 9 — тел. 255-50
вернулась. 3—3

Друге оголошення.

XXIII. ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ АКЦІОНАРІВ ЗЕМЕЛЬНОГО БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО, АКЦ. СПІЛКИ У ЛЬВОВІ, відбудуться дня 17. квітня 1937 р. в льокалі Банку у Львові при вул. Словацького ч. 14, I. в год. 12.

Порядок нарад: 1. Отворення і вибір Предсідника Загальних Зборів. 2. Звіт Надзірної Ради з діяльности і стану Банку за р. 1936, затвердження звіту, білянсу та рахунку страт і зисків за 1936 р. та признання абсолюторії Дирекції і Надзірній Раді Банку. 3. Розділ зиску. 4. Вибір 4 членів Надзірної Ради на місце уступаючих. 5. Внесення згідно з § 67. статуту. До участи в Загальних Зборах управнені ті акціонарі, що на підставі § 60 зложать у касі Банку найпізніше 7 днів перед Загальними Зборами свої акції або посвідки, передбачені законом. Управненим до вступу на Збори будуть видані леґітимації. Акціонарі, котрі репрезентують найменше 1/10 частину акційного капіталу, можуть найпізніше 14 днів перед Загальними Зборами зголосити додаткові справи до порядку нарад.

Львів, дня 27. лютого 1937 р.

Дирекція Земельного Банку Гіпотечного, Спілки Акційної у Львові.
467

ХТО?!

хоче купити найліпші косметичні і гігієнічні артикули по найдешевших цінах купує тільки у найсолідншій
ПЕРФУМЕРІЇ
С. ФЕДЕРА
Львів СИКСТУСЬКА 7 Філія КОПЕРНИКА 18а
Кожний покупець, що покличеться на оце оголошення „Діла“ дістане ЗАДУРНО гарний дарунок.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО“.

Розмір часопису: 3 текстові шпальти і 4 оголошеневі шпальти

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень	зол. 0.35
1 мм. одношпальтовий в тексті і повинках .	зол. 0.60
1 мм. одношпальтовий на першій сторінці .	зол. 0.80

Дрібні оголошення від слова:

матримоніяльні і приват. кореспонденції по	зол. 0.15
купно, продаж, винаєм і т. п.	зол. 0.10
шукаючі праці	зол. 0.05

слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка 1/1	зол. 480.—
Остання сторінка 1/2	зол. 250.—
Остання сторінка 1/4	зол. 130.—
Остання сторінка 1/8	зол. 70.—

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“ З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.